EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 210, Kasım '99

Birinci yılında parti

Verilen sınavlar ve bekleyen görevler

1-7 Kasım: "Parti ve Devrim Haftası"

1 Kasım partimizin birinci kuruluş yıldönümüdür. TKİP Kuruluş Kongresi çalışmaları birbirini tamamlayan iki evre halinde gerçekleşti. Kongrenin resmi toplantı tarihini önceleyen ilk evrede, bir grup delegeyle bir ön hazırlık çalışması gerçekleştirildi. Bundan amaç; başta program ve tüzük olmak üzere, kongre gündemini oluşturan hemen tüm sorunlar üzerinden bir hazırlık çalışması yapmak, böylece kongrenin çalışmalarını kolaylaştıran ve başarıyı güvenceleyen bir zemin oluşturmaktı. Nitekim uzun haftalar alan bu çalışma umulan yararı sağladı ve ortaya kongrede toparlayıcı tartışmalar yapmayı kolaylaştıran zengin bir düşünsel birikim çıkardı. Ardından 5 Ekim '98 günü Kuruluş Kongresi resmi açılışını yaptı ve yapılan ön hazırlık çalışmasının sonuçları üzerinden normal kongre oturumlarına geçildi. Kongrenin resmi oturumları Ekim ayının sonuna kadar sürdü. Yeni seçilen MK'nın kongre sonuçlarını ele alan toplantısıyla birlikte, yaklaşık üçbuçuk ay süren toplam kuruluş kongresi çalışmaları, 1 Kasım '98'de noktalanmış oldu. Uzun ve zorlu bir kuruluş çalışması sürecini noktalayan bu tarih, aynı zamanda TKİP'nin kuruluş tarihi olarak benimsendi. Partimizin Merkez Komitesi yakın dönemde, partimizin kuruluş yıldönümü olan 1 Kasım ile Sosyalist Ekim Devrimi'nin yıldönümü olan 7 Kasım tarihleri arası dönemi, her yıl "Parti ve Devrim Haftası" olarak kutlamayı kararlaştırdı.

Sınavlar yılı

Partimizin kuruluşunun ilan edildiği günler, ancak Temmuz-Ağustos işçi-emekçi hareketliliğiyle hız kesebilen azgın bir şovenist toplumsal histerinin ateşlendiği günlerle üstüste düştü. Doğal olarak buna yoğun bir devlet terörü eşlik etmekteydi. Bu ortamda sol akımlar hareketsiz kılınmış, toplumsal muhalefet sindirilmişti. Partimizin kuruluş tarihi üzerinden geride kalan yılın dörtte üçünü kapsayan bu terör ve şovenizm atmosferi, doğal olarak partimizin kuruluşunu güçlü ve iddialı bir politik çıkışa dönüştürmemizi de zora soktu. Buna ilişkin hedefleri ve bunu somutlayan planları çok büyük ölçüde boşa çıkardı.

Bu yalnızca dış etkenlerin, yani siyasal atmosferin yarattığı bir sonuç da değildi. Kendi zaaf ve yetersizliklerimizin de kolaylaştırdığı bir zemin üzerinde daha kuruluşunun ertesinde partinin yüzyüze kaldığı operasyonlar, bunun yolaçtığı kayıplar ve yarattığı sonuçlar, sözü edilen başarısızlığın bizimle bağlantılı etkenleri oldular.

Böyle olunca, kuruluşumuzu izleyen ilk yıl, umulduğu ve planlandığı gibi bir politik atılım yılı değil, fakat daha çok bir sınama yılı oldu partimiz için. Hedeflediği atılımı gerçekleştiremeyen, bu alanda başarısız kalan parti, buna karşılık, karşı karşıya kaldığı bir dizi beklenmedik sınavdan başarıyla çıktı. Geride kalan yılda, partinin ideolojik-politik konumu ve tutumu, direnme iradesi ve kapasitesi cepheden gelen saldırılarla adeta test edildi. Parti bu sınavlardan ideolojik ve politik sağlamlığını, devrimci direnme iradesini ve kapasitesini kanıtlayarak başarıyla geçti.

Şovenizme ve teslimiyete karşı sarsılmaz tutum

Karşı karşıya kaldığımız sınavlar çok yönlü ve farklı nitelikteydi. Bunlardan ilki genel plandaydı. Parti şovenist histeriye ve ona eşlik eden azgın devlet terörüne rağmen, ideolojik ve politik planda sarsılmaz bir duruş sergiledi. Sermaye iktidarı bununla sol harekette yılgınlık ve teslimiyet yaratmayı amaçlıyordu. Bu çaba bir kısım sosyal-reformisti düzen soluna eklemledi ve bir kısım devrimci çevreyi ise teslimiyete doğru başaşağı giden Kürt hareketinin eteğine daha sıkı tutunmaya yöneltti. Politik konum ve tutumların netleştiği bir politik platform olan seçimler dönemi, bu türden zaafiyetlerin daha belirgin bir biçimde açığa çıktığı bir evre oldu. TKİP, ideolojik kargaşa ve politik zaafiyet yaratmayı amaçlayan bu bunaltıcı saldırıları, kendi bağımsız ideolojik-politik platformu üzerinden sarsılmaksızın ve herhangi bir hataya düşmeksizin göğüsledi.

Bu aynı sürecin öteki yüzü, PKK'nin teslimiyeti ve Kürt halkının tüm devrimci kazanımlarının tasfiyesi çabasıydı. İmralı duruşmalarının başlamasıyla resmiyet kazanan bu teslimiyet ve tasfiye, gerçekte daha Kenya komplosu ile birlikte hızlanan bir gelişmenin ifadesiydi. Partimiz, bu komplonun yolaçabileceği gelişmeleri görmenin ve tehlikeleri sezmenin sağladığı olanaklarla, bu olayın hemen ertesinde, açık ve tok bir tutumla; Kürt hareketini iç ayrışmaya, Kürt devrimcilerini kendilerini düzene doğru çeken Kürt burjuvazisiyle köprüleri atmaya, bunun için de Türk işçi ve emekçileriyle birleşik devrim yolunu tutmaya çağırdı. Seçim değerlendirmelerinde ise, Öcalan çizgisini izleyecek bir Kürt hareketini teslimiyet batağına gömülmek akibetinin beklediğini saptadı ve İmralı duruşmalarının hemen ertesinde, bu kez yaşanan utanç verici teslimiyete karşı cepheden mücadeleye girişti.

Öcalan'ın ABD emperyalizmine ve düzene tam boy teslimiyeti, Kürt halkının bütün bir devrimci birikimini tasfiye etmeye yönelen ve etkileri Türkiye sol hareketine de yansıyacak olan sarsıcı bir gelişmeydi. Partimiz bir nebze sarsılmadığı gibi, devrimci hareket üzerindeki muhtemel olumsuz etkiyi de kırmak için açık ve tok bir tutum aldı. İlkelere dayalı yoğun bir ideolojik eleştiri ve gelişmelerin içyüzün sergileyen politik teşhir faaliyeti yürüttü. Halen de sürmekte olan bu mücadelenin ideolojik, politik ve moral anlamı ve kazanımları zaman geçtikçe çok daha iyi anlaşılacaktır.

Kabul etmek gerekir ki, PKK'nın teslim alınması ve Kürt halkının devrimci kazanımlarına karşı görülmemiş türden bir tasfiyenin başlatılması, devrim aleyhine sarsıcı ve yıkıcı etkileri olan bir politik gelişmedir. Bu gelişmeyi, etkisi ve sonuçları aynı çapta olmasa bile, 12 Eylül yenilgisi ve '89 çöküşünden sonra, son 20 yıl içerisinde sol hareketin politik ve moral gücüne vurulmuş bir üçüncü önemli darbe saymak gerekir. Bunu bu denli yıkıcı kılan asıl etken, sürecin yenilgiden de öteye, her açıdan tam bir teslimiyetle sonuçlanmış olmasıdır. Karşı-devrimin en büyük başarısı da, Kürt direnişini yenilgiye uğratmış olmaktan öteye, asıl olarak, Öcalan ve PKK şahsında hareketi teslim alarak direnişin ideolojik, politik ve moral değerlerine vurmayı başardığı ağır darbedir. Düne

kadar Kürt sorununda ezik ve savunmada olan rejim, bugün kendi çizgisini ve sözde çözümünü, düne kadar kendisine karşı direnen bir harekete kabul ettirmeyi başarmış, böylece büyük bir politik ve moral güç kazanmıştır. Parti basınımızda sürekli işlendiği gibi, yaşanan gelişmelerin kapsamına ve asıl yıkıcı etkisine buradan giderek bakmak gerekir.

Partimiz işte bu nitelikteki bir gelişme karşısında tok ve sarsılmaz bir tutum almıştır. Bu tutumuyla, son yıllarda Kürt hareketinin yedeğine düşerek kuyrukçuluğu çizgi edinmiş bazı çevrelerin de tereddütlerini kırmış, bu konuda cesaretlendirmiştir.

Gelişmeler, hep altı çizildiği gibi, esası yönünden bizim için herhangi bir şaşırtıcı yön taşımamaktaydı. Partimiz bu muhtemel akibete yıllardır işaret etmekte, tutulan yeni yolda ısrar edildiği takdirde sürecin düzenle ve sistemle bütünleşmeyle noktalanacağını vurgulayarak devrimci eleştiri ve uyarılarını yapmakta idi. Bu nedenledir ki, gelişmelerin utanç verici bir teslimiyetle sonuçlanan son safhasını da önden hazırlıklı olarak karşılamayı başardı. Gelişmeler karşısında adım adım net bir tutum alarak Kürt halkının devrimci kazanımlarını savundu. Son bir yılın bu zorlu sınavı partimizin ideolojik-politik önderlik kapasitesini, bu alandaki öncü kimliğini sınadı ve partimiz bu sınavdan yüz akıyla çıktı.

Bunun bir rastlantı olmadığını, hareketimizin çıkışından itibaren Kürt hareketine ilişkin tutumunda ve her gelişme safhasını büyük bir isabetle değerlendirmesinde de görmek mümkündür. Genel olarak demokrasi sorunu, özel olarak da ulusal sorun, marksist sınıf bakışaçısının en net biçimde sınandığı kritik sorunlardır. Bu sorunlarda doğru bir bakışaçısı ve politik tutumla hareket edemeyen bazı çevrelerin bugün kuyrukçuluğa ve sınıf işbirliği çizgisine düştüklerinden yarım ağız yakınmaları da buna tanıklık etmektedir.

Devrimci sınıf mücadelesi için yeni bir dönem

Kürt hareketindeki son gelişmeler karşısında alınan tutumun kritik önem taşıyan bir başka boyutu daha var. Gelişmelerin yönünü ve çok da şaşırtıcı olmayan bugünkü akibetini yıllardan beridir açıklıkla görmenin avantajıyla, partimiz, yaşanan gelişmelerin olumsuz ağırlığı altında ezilenlerin tersine, bunu, devrimci sınıf mücadelesi için olumlu anlamda yeni bir dönemin başlangıcı olarak değerlendirdi. Kürt sorununu Türk burjuvazisi ile birleşme ve bütünleşme temeli üzerinde Türkiyelileştirenler, böylece kendi iradeleri dışında, bu aynı sorunun Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik devrimci bir mücadele eksenindeki devrimci çözümünün de önünü açmış oldular.

Yılların mücadelesi, sorunu dar bir ulusal çerçeveye ve coğrafyaya hapseden devrimci küçük-burjuva milliyetçiliğinin yapabileceklerinin azami sınırlarını da açıklıkla gösterdi. PKK'nin bugünkü akibeti, aynı zamanda halkçı küçük-burjuva devrimciliğinin Kürdistan coğrafyasındaki tarihi yenilgisini ve iflasını da tescil etmiştir. '70'li yılların küçük-burjuva devrimci akımlarının '80'li yıllardaki akibetinin ardından, '90'lı yıllarda, bu kez Kürdistan'ın devrimci küçük-burjuva akımı, siyasal yaşamını, mevcut toplumun kendi temelleri üzerinde demokratikleştirilmesi liberal çizgisiyle noktalamıştır.

Devrim bayrağı bundan böyle, Türkiye'de olduğu kadar Kürdistan'da da, işçi sınıfını ve bilimsel sosyalizmi temel alan, çözümlerini bu temel üzerine oturtan akımın elinde olacaktır. Ve doğası gereği böylesi bir akım, milliyet ayrımı gözetmeksizin tüm Türkiye işçi sınıfının temsilcisi olan ve tüm emekçi katmanları birleşik devrimci mücadele çizgisinde birleştiren bir akım olabilir ancak.

Sorun elbette başka akımların ve sınırlı çözüm arayışlarının bundan sonra da olup olmayacağı sorunu değildir. '70'lerin

küçük-burjuva devrimciliğini daha geri ve kısır biçimler içerisinde sürdüren akımlar bugün de varolduğu göre, son 20 yıldır PKK'nin temsil ettiği devrimci küçük-burjuva milliyetçiliğini yeni dönemde daha geri ve kısır biçimler içerisinde sürdürmek isteyen akımlar da elbette olacaktır. Fakat Türkiye'nin ardından Kürdistan'da da küçük-burjuva devrimciliğinin çözümsüzlüğü, yenilgisi ve en önemlisi de ideolojik iflası artık kesinleşmiştir.

Partimiz gelişmelere ve kendi sorumluluklarına bu gözle bakmaktadır. Yıllardır bir çözümsüzlüğü yaşayan ve bununla Türkiye'nin genelinde de devrimci sınıf mücadelesinin önünü tıkayan PKK önderliğindeki hareketin teslimiyetle sonuçlanan akibetini, bu açıdan ve bu nedenle, devrimci mücadele için olumlu bir yeni dönemin başlangıcı olarak görmektedir.

Devrim ve sosyalizm davasında samimi ve ısrarlı olan Kürt devrimcilerinin önünde de, geride kalan dönemin muhasebesini bu gerçeklerin ışığında yapmak ve yeni yönelimlerini buna göre saptamak sorumluluğu durmaktadır. Her iki milliyetten burjuvazinin çıkarlarına dayalı gerici çözümlerin karşısına, tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarına ve özlemlerine dayanan bir çözüm çizgisiyle çıkılmalıdır. Bu, düzenle bütünleşme çizgisine verilecek en iyi ve en doğru yanıttır. Bu, Kürt ulusal sorunu da içinde tüm temel toplumsal ve siyasal sorunların biricik gerçek çözüm yolu ve zeminidir. Bu başarılabildiği ölçüde, Kürt hareketini yenilgiye uğratıp teslim almanın sevincini yaşayan emperyalistlere ve burjuva gericiliğine de en anlamlı yanıt verilmiş olacaktır.

Sistematik saldırılar ve sınavdan geçen direnme kapasitesi

Kuruluşunun birinci yılını geride bırakan partimizin karşı karşıya kaldığı ikinci önemli sınav, kurulduğunun hemen ertesinde yüzyüze kaldığı saldırılar zinciri olmuştur. Siyasi polis partimizin kuruluşunu zincirleme saldırılarla karşıladı. Bu, örgütsel kayıpların yanısıra, telafisi uzun ayları bulan örgütsel sorunlar da yarattı. Polisin bu saldırılarla elde ettiği başarı, partimizin örgütsel alanda ciddi zaaf ve yetersizlikler yaşadığını açıklıkla gösterdi. Sağlam bir illegal örgütsel temeli oturtmada, kurallı bir örgüt yaşamı kurmada, partinin bu alandaki örgütsel çizgisini ve çalışma tarzını titizlikle uygulayacak kadrolar yetiştirmede henüz çok ciddi yetersizlikler içerisinde olduğumuz açıkça ortaya çıktı. Kuruluş kongresindeki tartışmalar ve değerlendirmeler, yeni döneme ilişkin olarak saptanan görevler, partinin gerçekte bu zaaf ve yetersizliklerinin bilincinde olduğuna tanıklık etmektedir. Kongreyi izleyen süreç bu zaaflara köklü ve sistematik bir müdahale süreci olarak da düşünülmüştü. Fakat kuruluşu izleyen saldırılar buna fırsat vermediği gibi, partiyi bir dizi yeni sorunla da yüzyüze bıraktı.

Aradan geçen bir yılın toplam bilançosu üzerinden baktığımızda, partinin bu zorlu sınavı da soğukkanlılıkla ve başarıyla verdiğini görmekteyiz. Öncelikle saptanması gereken bir nokta var. Saldırılar karşısında büyük bir sükunet ve soğukkanlılık gösterilmiştir. Öte yandan, partili kadroların ezici bir bölümü, poliste tam direniş göstererek, saldırı karşısında partiye büyük bir moral ve manevi güç kazandırmakla kalmadılar, böylece polis saldırılarının genişlemesine de set çekmiş oldular. Bu davranış çizgisi partinin direnme geleneğini de güçlendirip pekiştirmiştir.

Bu süreçte parti, politik faaliyetinde kesinti yaratmamaya özen göstererek, bunun uygun biçim ve yöntemleri öne çıkararak, bu saldırılar karşısında düzenli olarak geri çekildi ve toparlanmak için zaman kazandı. Saldırının tahribatına ve kayıpların yarattığı boşluğa rağmen, seçimler, 1 Mayıs, Temmuz-Ağustos kitle hareketliliği dönemi

ve son olarak da Ulucanlar katliamı karşısında parti, politik faaliyetini hep belli bir düzeyde tutmayı başarabildi. Sistematik bir polis saldırısının yarattığı tüm sorunlara rağmen, bunun partinin örgütsel varlığını ve faaliyetini temelden etkileyemeyeceği de böylece pratikte görülmüş oldu.

Denebilir ki, örgütsel varlığımıza yönelen sistematik saldırılarla (ki buna açık ihanetle başka bazı sorunlar da eşlik etmiştir) direnme irademiz ve kapasitemiz sınavdan geçirilmiş, parti bu sınavdan yüz akıyla çıkmıştır. Bugün saflarımıza egemen sağlam özgüven ve moral güç, bu sınavın nasıl verildiğinin bir başka sağlam ölçüsü ve göstergesidir.

Kapsamlı hedeflere ve hesaplara dayalı Ulucanlar katliamı, partinin direnme çizgisi ve kapasitenin sınavdan geçtiği temel önemde bir başka politik olaydır. İki Merkez Komitesi üyesini bu vahşi katliamla kaybeden partimizin, saldırı karşısındaki toplam tutumuyla, bu sınavdan nasıl geçtiği de dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. Bu saldırı, partimiz üzerindeki etkileri yönünden ters tepmiş, partinin direniş çizgisini ve moral gücünü pekiştirmiş, kendi dışındaki saygınlığını güçlendirmiştir.

Asıl sınav kitlelere önderlik alanında verilmelidir

Tüm bunlara rağmen, geride kalan bir yıl içerisinde karşı karşıya kaldığı saldırılar ve bunun yarattığı sorunlar nedeniyle, parti devrimci sınıf mücadelesi karşısındaki görevlerini gerçekleştirmekte başarısız kalmıştır. Direniş çizgisi, direnme kapasitesi, özgüven, moral güç, tüm bunlar partimiz için esası yönünden yeni olmayan özellikler ve kazanımlardır. Son bir yılın bu açıdan getirdiği esasa ilişkin tek yenilik, bunların zorlu sınavlar içerisinde bir kez daha sınanması, dışımızda da daha somut olarak görülüp anlaşılmasıdır. Bu da bir kazanım olmakla birlikte, bize başarısızlıklarımızı unutturabilecek bir teselli kaynağı olarak görülmemelidir.

Örgütsel alanda ve çalışma tarzında gideremediğimiz zaaflar, son bir yılda bize ağır bir faturaya malolmuştur. Ve eğer bu zaaf ve yetersizlikleri gideremezsek, yeniden inşa süreci bunların asgari de olsa giderilebildiği bir süreç olarak yaşanamazsa, benzer sorunlar ve sonuçlarla tekrar tekrar yüzyüze kalırız. Partimizin görevi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ileri kesimleriyle birleşmeyi ve bütünleşmeyi başararak, devrimci sınıf mücadelesini ileriye taşımaktır. Başarısının, misyonunun gereklerini yerine getirip getirmediğinin tek gerçek ölçüsü budur. Tüm öteki üstünlükler bu temel misyonu gerçekleştirmeyi olanaklı kılan zorunlu önkoşullar olarak ele alınmalı, böyle düşünülmelidir.

Partinin son bir yıl içerisinde ideolojik ve örgütsel planda bir sağlamlık ve dayanıklılık göstermiş olması, elbette bir anlam taşımaktadır. Bu, partinin bu alandaki öncü kimliğinin ve direnişçi konumunun bir doğrulanmasıdır. Fakat eğer bu üstünlük bir an önce devrimci sınıf mücadelesi görevlerinin gerçekleştirilmesine bağlanamaz, bununla tamamlanamazsa, kendi başına çok fazla bir anlam taşıyamayacağı gibi, uzun vadede korunması da pek kolay olmayacaktır.

Bu belirlemeler, bir bütün olarak partinin dikkatinin ve çabasının yoğunlaşacağı görev ve sorumluluklara da işaret etmektedir. Parti işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin öncüsüyse eğer, konumunun ve misyonunun kendini göstermesi gereken gerçek alan da bu olmalıdır.

Gerek kongre hazırlık sürecinin yarattığı içe kapanmalar, gerekse son bir yılın işaret etmiş bulunduğumuz sorunları, partinin sınıf ve kitle çalışmasında belirgin bir zaafiyet ve gerilemeye yolaçmış bulunmaktadır. İçinde bulunduğumuz sürecin en öncelikli pratik görevi, bu zaafiyeti gidermek, sınıf ve kitle çalışmasında yeni ve verimli bir düzeyi yakalamaktır. Örgütsel toparlanma sürecinin

bugün geldiği yer, partinin buna yeniden yoğunlaşabilme koşullarının yakalandığını göstermektedir. Bunun sorunlarına yoğunlaşmak, parti basınında, özellikle ve öncelikle de MYO'da bu sorunları sürekli ve çok yönlü olarak ele alıp işlemek, parti birimlerinin ve kadrolarının önünde acil ve güncel bir görev olarak duruyor.

TKİP'nin yükselttiği bayrak altında birleşelim!

Sosyal yıkım saldırıları ile bunu izleyen büyük Marmara depremi karşısında sermaye iktidarının halkı ortada bırakması, düzenin işçi sınıfı ve emekçilere karşı tutumunun yakın dönemdeki en veciz örnekleri oldular. Sosyal yıkım saldırılarına karşı Temmuz-Ağustos aylarında gelişen ve ancak depremle kırılabilen büyük kitle hareketliliği ile, depremin devlete ve düzene karşı yarattığı derin güvensizlik ve yer yer kendini dışa vuran tepkiler ise, tersinden, kitlelerdeki hoşnutsuzluğun ve mücadele arzusunun aynı dönemdeki göstergeleri oldular.

Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarının ağır faturası sürekli olarak işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmektedir. Burjuvazinin bundan farklı bir alternatifi de yoktur. Bunun karşısında devrimci bir önderlikle buluşamamak ve böylece soluklu bir mücadele çizgisinde ilerleyememek, kitle hareketinin en temel sorunu olmaya devam etmektedir. Büyük bir öfke birikimini açığa çıkaran ve hızla yaygınlaşan Temmuz-Ağustos hareketliliğinin sonuçsuz kalmasının gerisinde, aynı zamanda bu gerçeklik vardır.

Burjuvazi de bunun bilincindedir. Devrimci harekete soluk aldırmamaya dayalı sistematik terör bundan dolayıdır. Terörle ve Ulucanlar'daki türden kanlı katliamlarla bu zaaf süreklileştirilmeye, direniş çizgisi kırılmaya ve kitleler terörize edilmeye çalışılmaktadır. Polisin sonuç almasını kolaylaştıran zaaf ve yetersizliklerimizin bir an önce giderilmesine, görev ve sorumluluklarımızın tüm gereklerine buradan da bakılabilmelidir.

Devrimci akımların '96'dan beri süreklileşen gerilemesinin son bir yılda da devam ettiği bir sır değildir. Meydan gitgide daha çok reformist akımlara kalmaktadır. Devrimci mücadeleye akan yeni güçler bu akımlar tarafından düzen zeminlerinde tutulmakta, reformist sol politikalar ekseninde etkisizleştirilmektedirler.

Bu olgu partimizin sorumluluklarını ayrıca ağırlaştırmaktadır. Zira geleneksel devrimci akımların reformizm karşısında devrimci bir alternatif odak oluşturma güç ve yetenekleri artık yoktur. Böyle bir odak ancak partimiz tarafından inşa edilebilinir. Bu vurgu, kendi dışımızdaki devrimci potansiyelin küçümsenmesini değil, tam tersine, bünyesinde bulundukları akımlar tarafından artık ileriye taşınamayan ve günden güne heba edilen bu potansiyelin daha çok önemsenmesini gerektirmektedir. Bu önemseme, bu güçlerin parti çizgisine ve saflarına kazanılmasını, parti çatısı altında birleştirilmesini gerektirmektedir.

TKİP, kuruluşuyla birlikte, tüm komünistler ve sınıf bilinçli işçiler için, devrimin ve sosyalizmin tüm dürüst ve samimi militanları için, altında birleşecekleri ve savaşacakları bir bayrak yükseltmiştir. Süreç proletarya ve sosyalizm adına altında birleşilecek ve savaşılacak tek gerçek bayrağın bu olduğunu gitgide daha açık bir biçimde göstermektedir ve gitgide daha çok gösterecektir. Bu nedenledir ki, partimizin kuruluş yıldönümünü vesile ederek, devrim ve sosyalizm davasında samimi olan herkesi bir kez daha partimizin, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin bayrağı altında birleşmeye çağırıyoruz.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

EKİM

Habip ve Tuna yoldaşlar...

Onlar partimizin özü ve özetidirler

(Bu metin 23 Ekim '99 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

H. Fırat

Parti henüz sözünü söylemiş değil

Habip ve Tuna yoldaşlar üzerine, yalnızca bir giriş, bir başlangıç değerlendirmesi kapsamında bir şeyler söylemek istiyorum.

Yoldaşlarımız üzerine parti olarak henüz konuşmuş sayılmayız, bunun için henüz zaman var. Biz yoldaşlarımızın siyasal yaşamlarından en temel birkaç çizgiyi, daha çok da bir ilk bilgilendirme amacı ve görevi çerçevesinde, kamuoyuna sunduk ve öylece bıraktık. Kronolojik bir sunuluş içerisinde verilen bu yüz ağartıcı birkaç kalın çizgi, başlangıç olarak bizim için yeterliydi. Bunun ardından bir süre bekleyebilirdik. Öncelikle onları tanıyan partimize yakın-uzak başkalarının konuşması gerekiyordu ve halihazırda yapılan budur. Biz bunun ardından konuşup değerlendireceğiz, bunun için yeterli zamanımız nasılsa olacak. Şu an yoldaşları tanıyan devrimciler, emekçiler, tabandan yoldaşlarımız konuşuyorlar, duygu ve değerlendirmelerini ortaya koyuyorlar, parti önceliği bilerek onlara veriyor.

Dikkate değerdir; biz henüz konuşmuş değiliz ama, ortada herhangi bir boşluk da yok. Tersine, yoldaşlarımızı anlatan, en sade ve samimi şekilde yücelten yazı ve değerlendirmelere basınımızın sayfaları yetmiyor. Onları şu veya bu ölçüde tanıyanlar şu an bizim suskunluğumuzu hissetirmeyecek bir yoğunluk ve doyuruculukta konuşuyorlar.

Çok geçmeden biz de konuşacağız, bizim de konuşup değerlendirme sıramız gelecek. Doğal olarak biz daha farklı konuşacağız. Biz sorunu nispeten daha farklı bir çerçevede ele alacağız. Parti olarak bizim yoldaşlarımıza ilişkin duygularımızı dile getirmemiz özel bir ihtiyaç değil. Bunu devrimciler yapıyorlar, yoldaşlarımız yapıyorlar, bu yiğit yoldaşlarımızı tanıyan emekçiler yapıyorlar. Üstelik fazlasıyla sade ve güçlü bir biçimde, sadelik ve samimiyet yüklü ifadelerle.

Biz yoldaşlarımızın yaşamından, mücadelesinden, bu mücadele içinde oluşturdukları kişilikten öğrenmek üzere; onlardan geleceğe kalacak olan, kalması gereken herşeyi süzüp almak üzere; bu temel üzerinde partimizi, saflarımızdaki militanları eğitmek ve bu eğitim öğelerini tüm devrimci harekete, onun kadro ve militanlarına, devrimci işçi, emekçi ve gençlere sunmak üzere konuşacağız. Bunun için de henüz zamanımız var, bu konuda fazla acelemiz yok.

Bu nedenledir ki ben, farklı bir vesileyle gündeme gelen buradaki bu konuşmamın bir ön değerlendirme, yalnızca bir ilk giriş kabul edilmesini istiyorum. Bunun ifade ettiğim nedenlerin yanısıra başka nedenleri de var. Parti olarak bizim önümüzde; bu yoldaşların bizdeki siyasal ve örgütsel süreçlerini daha yakından düşünmek, buna biraz zaman ayırmak, onların bugüne kadar yazdıklarını yeniden ve her zamankinden daha dikkatli bir biçimde incelemek, yaptıklarını çok yönlü olarak düşünüp irdelemek, yaşadıkları süreçlerden gitmek, değişik süreçlerdeki durumlarından ve tutumlarından gitmek, bunları irdelemek, bir takım sonuçlar süzmek ve partiye bunu bir deneyim, bir birikim, bir kazanım olarak sunmak gibi temelli bir görev var. Ve bu bizim için hiç de aceleye getirilmemesi gereken temel önemde bir görev.

Şehit devrimciler hakkında konuşmanın kolaylığı ve zorluğu

Devrim mücadelesinde şehit düşen insanlar her zaman değerli görülür, onlar her zaman en iyi duygu ve düşüncelerle anılır, onlara her zaman en iyi ve olumlu özellikleri üzerinden sahip çıkılır. Bu son derece normal, tümüyle anlaşılır bir durum ve tutumdur. Aslında normal insan yaşamında bile bu böyledir. Devrim gibi büyük bir dava uğruna hayatını vermiş insanlara sahip çıkmak, onların ardından övgülü sözler söylemek bir bakıma kolaydır. Fakat kolay olduğu ölçüde de, tersinden, ölen bir devrimciyi gerçekten hakettiği değeri biçerek sahiplenmek alanında da bir yerde belli zorluklar taşıyan bir iştir bu. Zira bu bir inandırıcılık ve samimiyet sorunu da yaratır.

Mücadelede şehit düşen her devrimcinin ardından yazılan şeyler, edilen sözler hep övücüdür. Ölen insanlar hep iyi insanlar, hep güçlü insanlar olarak görülür ve gösterilirler. Öyledir de. Devrim davasında kendini adamış ve bu yolda şehit düşmüş insanların, doğaldır ki dava için pozitif olan yönleri önplana çıkarılır. Yineliyorum, bu tavırda bir yanlışlık ya da samimiyetsizlik görmüyorum. Önemli olan, bu insanların olumlu ve güçlü yanlarıdır, geleceği temsil eden ve geleceğe kalacak olan yanlarıdır. Ve şehit devrimciler hakkındaki değerlendirmelerde onların hep bu yanlarından hareketle konuşulduğu için, genellikle şehit devrimciler hep aynı biçimlerde, adeta standartlaşmış ölçü ve kalıplarla övülmüş gibi görülürler. Bu ise yazık ki bir kanıksama yaratıyor ve yapılan değerlendirmelerin gereğince algılanmasını zorlaştıran bir etkide bulunuyor. İnandırıcılık sorunu diye ifade ettiğim durum budur.

Bütün bunlarla sözü elbette bir yere getirmek istiyorum. Evet, ölen devrimciler hakkında konuşmanın kolaylığı, bir yerde onlar hakkında konuşmak için bir zorluk alanı da yaratıyor, bir inandırıcılık sorunu da yaratıyor. Ama ben, gelinen yerde, yoldaşlarımızla ilgili böyle herhangi bir zorluğun kalmadığını düşünüyorum. Zira daha henüz biz pek konuşmadan, onlar hakkında, bize yakın ya da uzak bir dizi insan tarafından yapılmış değerlendirmeler, söylenmiş sözler var. Geçtik kendi yoldaşlarımızı, geçtik saflarımızdaki, tabandaki emekçilerin samimi duygularını, dışımızdaki devrimciler, dışımızdaki bir takım ilerici insanlar, yazarlar yoldaşlarımız hakkında konuşuyorlar. Ve bu, bugüne kadar çok rastlanan bir şey, çok alışıldık bir durum değil. Ben bu kadar yıldır siyasal yaşamın içindeyim, buna çok fazla rastlamadım, ya da belki de dikkat etmedim. Bu ülkede çok sayıda devrimci şehit oldu, çok yiğitlikler görüldü, insanlar kendilerini yiğitçe adamasını bildiler, dövüştüler öldüler, çatıştılar öldüler, işkencede öldüler, kaybettirildiler. Bu tür bir sahiplenme çok nadiren görülen türden bir sahiplenme. Burada '71 devrimcilerini, devrim tarihimize malolan, kilometre taşlarını oluşturan bu insanları bir yana koyuyorum, onların yeri ve konumu ayrı ve benzersizdir. Ama ilk defa bu toplumda artık kanıksatılmış hale getirilen bir katliamda ölen bir grup devrimci içerisinde iki devrimci özel bir tarzda dikkat çekiyor. Bizden çok uzak olan ya da bizimle çok özel teması olmayan bir takım çevreler ya da kişiler, bu yoldaşlarımız şahsında duygularını, düşüncelerini dile getirmek ihtiyacı duyabiliyorlar. Bu bir ölçüde yeni ve farklı bir durumdur.

İşte ilginç bir örnek var önümüzde. Eski bir politikacı, eski bir DEP milletvekili olan ve bir dönem Ulucanlar'da yatmış bulunan, dolayısıyla yazdıklarını duyumlarına değil kendi dolaysız gözlemlerine dayandıran ve tam da bu dolaysız gözlemleri sayesinde belirli bir devrimciye gözünü dikmiş bulunan bir şahsiyet, Mahmut Alınak, oturup *"Habip'in Öyküsü"*nü yazabiliyor. Bu konuda kamuoyu önünde en samimi duygularını ortaya koyabiliyor. Habip'in ölümünü duyduğunda hıçkırıklarla ağladığını söyleyebiliyor. Bizimle ya da Habip yoldaşla normalde herhangi bir özel politik yakınlığı da yok. Herhangi bir ideolojik birlik ya da politik yakınlık sorunu değil bu. Genelde devrimci bir yakınlık kuşkusuz var. Ama burada dikkat çeken bir devrimci var; Mahmut Almak, bu devrimcinin birçok bakımdan ilgisini çektiğini, hayranlığını uyandırdığını söylüyor. Ve bu devrimci henüz sağken, henüz böyle anlamlı bir ölümü yaşamamışken, onun hayatından kalkarak, onu kendi ana kahramanına model seçerek, bir roman yazma yoluna gidebiliyor.

Habip'in bu dikkat çekici kişiliği bir gücü, bir devrimci emeği, bu emeğin ürünü bir kimliği anlatıyor kuşkusuz.

Aynı şeyi Ümit yoldaş üzerinden söyleyebilirim. Geçtik devrimci kesimi, geçtik komünistleri, geçtik militan direnişçi geleneğin temsilcisi militan akımları, devrimcileri unutmuş bir günlük gazete, Kürt meselesinden dolayı, şovenizm zehirinin yarattığı derin önyargılardan dolayı sol ile arasına epey bir zamandır çok belirgin bir mesafe koymuş bir günlük gazete, gelip bizim bu yoldaşımızın yakınlarıyla konuşmak, onunla ilgili bir yazı kaleme almak ihtiyacı duyabiliyor. Ve bu yazı burjuva demokrat ölçülere göre fena bir yazı da olmayabiliyor. TKİP Merkez Komitesi üyesi olduğu katliamın hemen ertesinde açıklanmış bir komünistin kendine bu tür yayınlarda övgülü bir yer açması elbette küçümsenir bir olay değil. Orada anlatılan, insani ve devrimci kişiliği ve kimliği üzerinden olumlanan bir devrimci var ve bu devrimci komünist bir yeraltı partisinin Merkez Komitesi üyesi. Bu olayın politik anlamı ve önemi küçümsenemez.

Mesele bundan da ibaret değil. Bir örnek olarak veriyorum; yasal sol bir partinin Genel Merkezi Ümit yoldaşla ilgili olarak politik yayın organımıza özel bir başsağlığı mesajı gönderme ihtiyacı duydu. Kısa da olsa, anlamlı bir takım sözlerle... Bu genel olarak şehit olmuş insanlar hakkında usulen yerine getirilen bir davranış tarzı değildi. Öyle olsaydı Habip yoldaş hakkında da aynı şey yapılırdı. Oysa bu sadece Ümit yoldaş hakkında yapıldı. Bu, kuşkusuz Ümit yoldaşın İstanbul'da tanınmasından gelen ve yine politik anlamı ve önemi olan bir davranış.

Bir başka örnek, Habip yoldaş hakkında eski bir işçi devrimcinin bulunduğu cezaevinden yazdığı bir yazıdır. Bu da örneğine az rastlanır bir şey. Ama yapıldı, böyle bir yazı gönderildi bize. Ve bu yazı bir yoldaşın bir yoldaşına yapabileceği en ileri bir övgüden oluşuyor. Yıllardır tutuklu bulunan bir eski işçi olduğunu yazdıklarından çıkarıyoruz, kendisini tanımıyoruz.

Özetle biz burada, kendi dışına taşan, kendi dışında bir etki alanı yaratan iki yoldaşla yüzyüzeyiz.

Onlar partimizin özü ve özetidirler

Kendi dışımızdaki devrimciler tarafından bu kadar rahat sahip çıkılabilen ve bizim yapamayacağımız övgülere konu olan iki yoldaşla yüzyüze olduğumuz için haklarında konuşmak nispeten daha kolay. Bu durumda ben de daha rahat, herhangi bir sıkıntı duymadan konuşabilirim demek istiyorum. Kuşkusuz yoldaşlarımızı hiçbir biçimde idealize etmeyeceğiz. Bu tür bir çaba bizim anlayış ve değerlerimizle, yaratmaya çalıştığımız kültürle bağdaşmaz. Kaldı ki her idealizasyon çabası yalnızca ters etkiler ve sonuçlar yaratır; mevcut değere bir şey katmaz, tersine ondan eksiltir, inandırıcılığını zayıflatır. Nasıl ki partimiz, üstünlüklerinin yanısıra, her zaman bir takım temel önemde kusurlarının da olduğunu söyleyip durduysa ve her zaman biz kendi üstünlüklerimize dayanarak kendi kusurlarımızla uğraşıp ilerleyeceğiz dediysek, yoldaşlarımız için de bu böyle. Onların da durumu tamı tamına bu, onların da bu çerçevede, bu ölçülere göre ele alınması gerekir. Başka türlü olamaz; zira onlar bir bakıma partimizin özü ve özetidirler. Onlar da üstünlükleri ve zayıf yanları olan iki yoldaş, iki insan, iki devrimci... Kusurları da olan, tartışmalı yanları da olan, ama devrimci kimlik yönünden tartışmasız olan, devrim ve sosyalizm davasına bağlılık planında tartışmasız olan iki insan. Böyle oldukları içindir ki zaten, üzerinde durduğum o büyük etkiyi yaratabiliyorlar.

Faşist katliama karşı en anlamlı tepki bu yoldaşların sahiplenişleri üzerinden ortaya çıktı. Bu yoldaşların cenaze törenlerinin olaya dönüşmesi sayesinde katliam günlerce ayrıca kamuoyu gündeminde kaldı. İzmir'de kitle örgütleri yöneticileri jandarma ile çatışmayı göze alabildiler. Bu bir şeyi gösteriyor kuşkusuz. İzmir'den yazan bir yoldaş; ben, yıllar sonra, İzmir'de sözü çok edilen bu partili komünistin meğer ki bizim Habip yoldaş olduğunu katliamdan sonra öğrenmiş oldum, diyor. Bir başkası katliamın hemen ertesinde yapılan gösterilerden hareketle yine İzmir'den; *"İzmir uğrunda ölünecek bir şeyler olduğunu kanıtlayan Habip Gül'ü bekliyor"*, diye yazıyor.

Tabi ki tüm bunlar bir rastlantı değil. Bu insanlar bir partinin, partimizin Merkez

Komitesi üyeleri. Demek ki bu bir rastlantı değil, bunlar sıradan kadrolar değil. Bunların bir takım anlamlı özellikleri ve yetenekleri kendi kişiliklerinde toplamaları son derece normal. Bir yeraltı partisinin Merkez Komitesi illegalitenin elverdiği sınırlar içerisinde kaç kişiden oluşur ki? Bunlar işte böyle, kendini Türkiye'de işçi sınıfı partisi olarak tanımlayan, devrimci yenilenmenin temsilcisi olarak sunan, bir ülkede devrimci komünizmi temsil ettiğini yıllardır toklukla savunan bir hareketin ve partinin Merkez Komitesi üyeleri olduklarına göre, kendi dışlarında da ilgi, sempati ve yer yer hayranlık uyandıran bir takım özellikleri kendi kişiliklerinde toplamış olmalarına çok da şaşırmamak gerekiyor.

Bu yoldaşlar bizim partimizin özü ve özetidirler, dedim. Buna, yineliyerek, kusurlarıyla ve üstünlükleriyle diye ekliyorum. Tıpkı partimizin de kusurları ve üstünlükleriyle bu ülkede geleceği temsil eden bir parti olması gibi.

Sarsılmaz dava adamları

Haklarında söylenebilecek en önemli ve öncelikli söz, yapılacak en anlamlı değerlendirme ve tanımlama, bu yoldaşların birer gerçek dava adamı olmaları olgusudur. Her iki yoldaşın da en belirgin özelliği, en üstün ve göze çarpan niteliği bu. Ben geriye doğru bakıyorum, süreçlerine bakıyorum (ki bunlar çeşitli sorunlar da içeren süreçlerdir aynı zamanda), tartışmasız olan temel bir nokta olarak belirgin biçimde bunu görüyorum; bu yoldaşların ikisi de sarsılmaz dava adamlarıdır. Bu konuda hiçbir zaman zerre kadar tereddüt yaratmamışlardır. Ve her aşamada davayı hakkını tam vererek temsil etmişlerdir. Örnekleyeceğim, ama buna bir yerde çok da gerek yok; basınınızda zaten şu günlerde peşpeşe bunların belgeleri sunuluyor. Deyim uygunsa belgelerle konuşuluyor. Biz bu yoldaşların siyasi yaşam eskizlerini çıkarırken de kendimizi hiç zorlamadık. Sadece onların süreçlerini, örgütlü siyasal yaşamlarının kilometre taşlarını cümle cümle altalta koyduk, işte o çok ilgi uyandıran kısa özgeçmişler çıktı ortaya. Ki bir sürü temel noktada eksiktir de bu ilk eskiz. Bu insanların DGM kürsülerini devleti ve düzeni yargılamanın ve sosyalizmi savunmanın bir platformu olarak kullandıklarını oraya birer cümle olarak eklemeyi bile ihmal ettik, ki bu ne kadar temel önemde bir noktadır. Demek istiyorum ki, o kısa özgeçmişlerinde verilenler bile eksik çizgilerdir. Ama buna rağmen bu kısacık metinler ne kadar anlamlı bir tablo sunuyor, bu insanların devrimci siyasal yaşamları hakkında. Ve bu tablo, bu yoldaşların birer dava adamı oldukları konusunda herhangi bir tereddüt, herhangi bir tartışma bırakmıyor, herhangi bir ek söz gerektirmiyor.

Burada bütünsel bir dava adamı kimliği var. İnsanlar vardır, vuruşma anı gelince ölmesini bilir, yiğitliği ordan geliyordur. İnsanlar vardır, çalışmadaki gayretiyle, enerjisiyle dava adamıdır. İnsanlar vardır, dışarda çok verimsizdir de polisteki direnişiyle yine de gerçek birer dava adamı olduklarını gösterirler. İnsanlar vardır, poliste şu veya bu ölçüde zayıflıklar gösterirler de, zindandaki direnişiyle dava adamı kimliğini yeniden emekle ve dirençle kazanır, kanıtlarlar... Ama bu yoldaşlar tüm bu açılardan, tüm çalışma, mücadele ve sınama alanlarında, bütünsel bir tartışmasız devrimci kimliğin temsilcileridirler. Onlar, çok yönlü gerçek birer dava adamlarıdırlar.

Kuruluş kongremizde proletaryanın ileri sınıf devrimciliği üzerine yapılmış bir değerlendirme vardır. Bu değerlendirmede, siyasi poliste, zindanda ve mahkemelerde ileri sınıfın devrimci tutumu ve kimliği, dolayısıyla partinin temsil ettiği devrimci direnme geleneği, bütün bu direnme ve sınama alanlarında kendini bütünsel olarak gerçekleştirmek zorundadır, deniliyor. Bu genel planda bizim progamımızın teorik bölümü ile ilişkilendiriliyor. Çünkü programımızın teorik bölümünün bir maddesinde, proletarya modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıdır, deniliyor. O halde, bu sınıfın temsilcisi ve öncüsü olmak iddiasındaki bir partinin de, bu en tutarlı devrimciliği kendi şahsında gerçekleştirebilmesi gerekiyor, ki adına ve konumuna gerçekten layık olabilsin. Bunlar kuruluş kongremizin değerlendirmeleri.

Biz bizden önceki devrimci birikimi ve mirası hiçbir zaman küçümsemedik, onu her

zaman ve her damlasında sahiplendik. Bu ülkede geçmişten bugüne devrimcilik adına büyük yiğitlikler gösterildi, çok büyük fedakarlıklar yapıldı, biz bu gerçeğin hep bilincinde olduk ve bu mirası hep sahiplendik. Partimizin kuruluş bildirisinde bunu ayrıca vurguladık; geçmiş kuşakların ortaya koyduğu sayısız fedakarlıklar artık boşa gitmeyecektir, zira partimiz bütün bu birikimin temsilcisi, güvencesi ve geleceğe taşıyıcısıdır, dedik. Tüm bir geçmiş direnme mirasını sahiplenmek niyetiyle söylenmiş sözlerdir bunlar.

Ama burada, bizim düzeyimizde artık bir farklılık, yeni olan bir şeyler var. Biz geçmişte devrimci demokrasiyi eleştirirken de (gene aynı farklılığa gelmek için söylüyorum); onda devrimci olan herşeyi sahiplenmek, ama ileri bir sınıfın kimliği üzerinden bunu yeniden, ve en önemlisi de, daha üst düzeyde yeniden varetmek dedik, kendi payımıza bu iddiayı taşıdık. Bize inkarcı diyenleri yanıtlarken, daha en baştan, daha '87'de, "bilimsel temellere dayalı devrimci bir inkar nedir?" diye sorduk ve yanıtladık: Türkiye'nin bir dönemine damgasını vurmuş ve devrimci tarihimizin bir dönemini temsil etmiş küçük-burjuva devrimciliğinin bilimsel inkarı, onda ileri olan herşeyi özümseyerek, ama onu daha ileri sınıfın devrimciliği temeli üzerinde daha üst bir boyutta, daha geniş bir kapsamda ve temelde, daha bir bütünsel ve daha bir tutarlı tarzda yeniden varedebilmektir. İnkarcılığımız üzerine ucuz spekülasyonlar yapanlara yanıtımız bu oldu. Aradan geçen zaman, partiye varan hareketimizin bu sözleri boşuna etmediğini göstermiştir. Partimiz, geçmiş dönem devrimciliğinin olumlu yönlerini de özümseyen daha ileri bir devrimciliğin temsilcisi olduğunu bizzat hayatın içinde gitgide daha açık biçimde göstermiştir, göstermektedir, daha da gösterecektir. O zamanlar bizim bu tutumumuzu anlayamayan ya da anlamak istemeyenlerin ise, geçmişin devrimciliğini bile koruyamayacaklarını söylemiştik, zaman bu konuda da bizi apaçık biçimde doğrulamış bulunmaktadır.

Habip ve Tuna yoldaşların, kendi kişiliklerinde, partimizin; dava adamı olmak, tutarlı devrimci kimliğin temsilcisi olmak konusundaki görüş, anlayış ve pratiklerini somutladıklarını vurgulamak istiyorum. Dışarda devrim ve sosyalizm davası için enerjik bir biçimde çalışmak, devrimin başarısı için yapılabilecek olanın azamisini yapmak; bunu hem Ümit'in yaşamı üzerinden, hem Habip'in yaşamı üzerinden bütün açıklığı ile görebilirsiniz. Bu iki yoldaş çalıştıkları tüm alanlarda enerjik bir çabanın temsilcisi olmuşlar, hep toparlayıcı bir rol üstlenmişlerdir. Elbetteki parti hiyerarşisindeki hızlı yükselişlerini aynı zamanda buna borçludurlar. Dışarıda böyle olan bu insanlar, poliste ve işkencede de her defasında tam olarak direndiler. Bu insanlar zindanda da her zaman tam direniş çizgisi izlediler. Habip her zaman direnişe denk geldi ve her zaman sarsılmaz, örnek bir direnişçi oldu. Dahası her zaman bu eylemlerin öncü kadrosu içinde yeraldı, ki önemli olan nokta bu zaten. Daha Kemalpaşa'dan başlayan ve hep direnişin en önünde olmak kimliği ile sivrilen bir insanla, bir sınıf bilinçli komünist işçi ile yüzyüzeyiz burada. Mesele zindanda genel direnişçi kimliğin bir neferi olmaktan ibaret değil yalnızca, böyle bugün yüzlerce devrimci var. Direnişin hep öncüsü olan, hep öncü kadro içinde yer alan bir kimlikle ve kişilikle yüzyüzeyiz burada biz.

Bunu özellikle Habip yoldaş üzerinden ifade ediyorum, çünkü bizde uzun süreli zindan yaşamı olan yoldaş Habip yoldaştır. '91'deki ilk tutuklamadan sonraki 9 yılın 7 yılını içerde geçirmiş, ancak 2 yıl dışarda kalabilmiştir. Bu süre içinde belli aralıklarla tam dört kez işkence ve zindan görmüştür. Ümit yoldaş kısa sürelerle yattığı için, zindandaki direnişçi kimliği daha çok Habip yoldaş üzerinden ifade ediyorum.

Ulucanlar'daki direniş çizgisinin önünü yıllardır Habip yoldaş şahsında zaten TKİP tutuyor, bu konuda bir tartışma yok, herhangi bir tevazuya da gerek yok. Orası bizim merkezimizdi, son saldırıyla bu merkezin dağıtılması da hedeflendi. Devletin karanlık kontra merkezleri buradaki yoldaşlarımızı çok iyi tanıyorlar. Savcı katliamın ardından basına açıklama yaptığı zaman Habip'in üç ismi üzerinden konuşuyor; katliamın ardından basına bilgi verirken, herkesi tek tek sayıyor, Habip'e gelince bu sonuncusu diyor, ayrıca şu şu

isimleri de taşımaktadır. Neden? Çünkü orada bir sicil var, bu ilgilendiriyor onları. Habip burada gerçekten çok özel bir hedef. Nereden geliyor bu diyeceksiniz? Bir ilerici politikacıda sempatiden öteye hayranlık yaratan şey nereden geliyorsa, işte tam da oradan geliyor. Dostta hayranlık, düşmanda kin yaratan aynı kimlik ve kişiliktir. Orada bir kimlik, direnişçi bir kimlik, davada sarsılmaz ve inatçı bir kimlik var. Son bir senedir hücre saldırısı konusunda döne döne yazılar yazan, tüm zindanları uyaran, CMK'yı uyaran, partiyi uyaran, kamuoyunu uyaran imzalı-imzasız sayısız yazının yazarı biri var burada, Habip Gül var burada.

Bu yoldaşların, çok yönlü ve bütünsel devrimci kimlik sözkonusu olduğunda, bir de mahkemelerde sergiledikleri tutumları var. Yoldaşların katledilmeleri üzerine bir kez daha yayınladık DGM savunmalarını, bu nedenle burada buna bir şey eklemek çok gerekli değil.

Habip yoldaş son yargılanmasında geride iki anlamlı savunma bırakarak DGM'lerin karşısına çıkıyor. Tuna daha ilk mahkeme sorgusunda düzeni yargılayan ve devleti suçlayan bir devrimci siyasal savunmayla ortaya çıkıyor. Asıl savunmasında ise, Partiyi cepheden savunmaya hazırlanıyordu. Burada, iki önder yoldaşımız üzerinden yansıyan bir partili tutum var. Bu, DGM'leri, düzeni ve devleti suçlamanın, partiyi ve devrimi savunmanın kürsüsü olarak kullanmaktır.

Bu genelde ne kadar yaygın bir davranıştır, bilemiyorum. Adıyla, sanıyla, kimliğiyle, kişiliğiyle örgüt yöneticisi olduğu bilinen bir sürü insan var, bilmiyorum, belki de vardır bu insanların siyasi savunmaları, ama ben görmedim. Normalde siyasi savunmalar kitlelere propaganda yapmak için yapılır. Yoksa siyasi savunma yapmanın bir anlamı yok, DGM'nin duvarları arasında kaybolur gider. Orada mahkeme kürsüleri üzerinden kamuoyuna ve kitlelere sesleniliyor. '60'lı, kısmen '70'li yıllarda bu tür savunmalar basına, kamuoyuna arada bir de olsa yansırdı. Türkiye'de '80-90'lı yıllarda medya üzerinde tam tekel kuruldu, hiçbir siyasi savunma kamuoyuna yansımıyor. Ama devrimci örgütler bu tür savunmaları kendi yayınları üzerinden kamuoyuna duyurabilirler, hiç değilse devrimci kamuoyuna, kendi devrimci kitlelerine. Dolayısıyla böyle savunmalar olsa, normalde bunların yansıyabilmesi lazım, ama fazlaca bir örneğine rastlıyor değiliz.

Dava adamı olmanın, bütünsel direnişçi kimliğin bir başka yönünü de kısaca hatırlatayım. Bu insanlar özgürlüğü her an kucaklamak gayreti içerisinde olan insanlar. Habip'in pratiği bu açıdan gerçekten de çok anlamlıdır, bizim için bir onurdur. On aylık para cezasını yatmamak için firar eden bir devrimciyle yüzyüzeyiz. Para cezası 83 milyondu, o zamana göre fena bir para değildi; gene de ödemeyi düşünüyorduk, kabul etmedi ve kaçtı. Kaçışı da çok ilginç bir kaçış, sonradan bir dizi ara belayı da atlatmış hayli maceralı bir kaçış. Evet, parayı ödemedi ve kalan on ayını yatmamak için kaçtı... Bu bir bakışaçısı sorunudur. Bu bir devrimci kimlik sorunudur. Tünelin ucuna kadar gelip de dönen birinin ahmaklığını bir türlü anlayamadım, diye yazmıştı. Onun gibi bir devrimcinin gerçekten anlayamayacağı bir şey bu.

Parti bilincinin ve partili tutumun örnek temsilcileri

İlginç ortak özellikleri var her ikisinin. İkisinin de siyasi yaşamı bizde başlamıştır, bizde sürmüştür, bizde ölümsüzleşmiştir. Bitmiştir demiyorum, ölümsüzleşmiştir... Habip bizden önce, yani 12 Eylül öncesinde ve hemen sonrasında, daha çocukluk döneminde ('67 doğumlu, 12 Eylül geldiğinde henüz 13-14 yaşında), henüz çocuk yaşta bir insanın kendi köyüne gelen devrimcilerden doğal bir etkilenmesi var, bu bir siyasal akım tercihi değil. O köye ilk gelenler üzerinden yaşanan bir ilk devrimci etkilenme bu. Fakat deyim uygunsa reşit olduğu andan itibaren, net bir biçimde seçtiği siyasal kimlik, EKİM'dir. En başından itibaren saflarımızda yer almıştır. Döner *Ekim*'in ilk sayılarını incelerseniz, İzmir'de Aliağa-Foça yolu ve Helvacı köyü üzerine çok şey bulursunuz. Helvacı alışıldık türden bir köy değil, sanayi işçilerinin de oturduğu bir köy. İzmir-Aliağa-Foça hattında çalışan işçilerin kaldığı bir yerleşim yeri burası, ki bunların çoğu sanayi işçisidir.

Habip yoldaşın bütün bir siyasal yaşamı bizde geçmiştir ve zorlu süreçlerde hep çok

başarılı sınavlar vermiştir. Başından sonuna kadar saflarımızda yer alışının daha en baştan sağlam bir temele oturduğunun dikkate değer bir belgeli örneği var elimizde, bunu burada anmaya değer buluyorum. EKİM 2. Genel Konferansı'nı hemen izleyen günlerde, İzmir'in başındaki tasfiyeci tutup tez elden Habip yoldaşa tasfiyeci bildiriyi iletiyor. Geçtik içeriyi, dışardaki insanlar için bile çok beklenmedik bir olaydı bu. Kaldı ki Habip yoldaş, Buca'da, Urla'da, Kemalpaşa'da hep görüş yasağı almış, dışarıyı izleme olanağı çok az olan bir devrimci. Gelişmeler hakkında henüz hiçbir bilgisi olmamasına rağmen, bildiriyi alır almaz, tasfiyeciliği en net bir tutumla cepheden mahkum eden bir metin kaleme aldı ve yayınlanmak üzere MYO'ya gönderdi. *Ekim*'in 15 Mart '93 tarihli 69. sayısında yayınlanan bu metni dönüp yeniden okuyunuz, orada bugünkü Habip'in bir rastlantı olmadığını görürsünüz. Orada davaya ve örgüte bilince dayalı bir güven ve sadakat neymiş, bunun dikkate değer bir örneğini bulursunuz. "Bayrak artık bizim elimizde" diyen tasfiyeci kaçaklar güruhunu "Kaçakların Elinde Tasfiyeciliğin Bayrağı Var!" diye yanıtlıyor. Metne başlık olan bu ifade herşeyi özetlemeye yetiyor. Altında "Kemalpaşa'dan Ekimci Tutsaklar" imzası taşıyan bir metin bu, ama Habip yoldaşın kaleminden çıktığını biliyoruz.

O zamana kadar örgütü tarafından (bizzat İzmir'in başındaki aynı tasfiyeci kaçak tarafından!) ihmal edilmiş ve dışardaki gelişmelerden habersiz bir insan düşününüz; tasfiyecilerin bir çamur yığınından oluşan, EKİM'in yarısını koparıp götürdük diyen bildirisi bu insanın eline ulaşıyor. Ne düşünür ortalama bir devrimci? Siyasi yaşamınız üzerinden bir düşünün. Nedir, ne oluyor, bunlar ne zaman oldu, öte taraf ne söylüyor denilir çoğu kere, ya da hatta genellikle, değil mi? Ama bu yoldaş, genç ve henüz nispeten deneyimsiz bir işçi yoldaş olmasına karşın, böyle bir gelişme karşısında, tereddütsüz bir örgüt adamı olarak nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyor. Örgütüne ve örgütü şahsında davaya bu bilinçli ve sarsılmaz güven ve bağlılık, bir devrimci için en üstün erdemlerden biridir.

Bizdeki ilk mektubunun orijinalini buradaki üç-dört yoldaş gördüler, bu yoldaş ilkokul mezunu ve bu ilk mektubunda doğru dürüst nokta-virgül yok, büyük harf-küçük harf yok. İçeri düştüğünde bu durumda olan bir insan olmasına karşın, iki yıl sonra karşı karşıya kaldığı beklenmedik bir olay karşısında tam bir örgüt adamı gibi davranıyor. Bu, proleter bilinç ve kimlikten gelen bir şey ama. Zamanında neyi seçtiğini çok iyi biliyor. EKİM yeni bir çizgi, yeni bir kültür, yeni bir gelenek; bu onun için boş bir laf değil. Süreç henüz bunun içini doldurmamış olsa bile, burada gerçekten yeni bir şey olduğuna kanaat getirmiş ve ona bağlanmış bir proleterin bilinci ve sezgisi var burada. O küçük-burjuva aydınının ya da yarı-aydınının her aksaklıkta derin kuşkular içinde debelenen sallantılı ruh hali yok burada. Buradaki tercih ve tutum tartışmasızdır. Hareketimizin birçok kusurunu vesile doğdukça tartışmış, en açık ve yer yer en sert biçimde eleştirmiştir bu yoldaş. Ama yeri gelince böyle eleştirmesini de bildiği örgütüne hep sahip çıkmada hiçbir zaman en ufak bir tereddüt göstermemiştir. Dahası, kendi örgütüne karşı gerekli dikkati ve özeni, saygıyı ve bağlılığı göstermeyen, gösteremeyenleri de her zaman kınamış, duruma göre aşağılamıştır. Örgütün maddi ve moral varlığına karşı suç işleyenlerin ise, en sert biçimde cezalandırılmasından yana olmuştur. Açık alan provokasyonu sırasında *Ekim*'e yazdıkları bunun örnekleridir.

Gerekli ve yararlı gördükleri her durumda örgütün en üst kademesi dahil eleştirilerini esirgememek, ama aynı örgüte ölümüne sahip çıkmak, bu iki yoldaşın bir başka temel önemde ortak özelliğidir. Bunu Habip yoldaş üzerinden örnekledim. Örgüt arşivindeki yazılı belgeler tanıklık etmektedir ki, Ümit'in tutumu da farklı değildir. Saflarımıza katıldığından beri yeri geldiğinde örgüt üst kademelerini en açık biçimde eleştiren yoldaşlardan biri de Ümit yoldaştır. Sayısız eleştirisi vardır bizde. Her vesileyle de eleştirmiştir, özellikle de yönetici kademeleri. Daha sıradan Ekimci bir genç komünistken, daha partinin ne üyesi, ne de aday üyesi iken... Bu da kim dedirtecek kadar da dobradır bu eleştiriler. Ama her kritik anda da partiye en ileri düzeyde ve en tereddütsüz biçimde bağlıdır bu yoldaş, örgütüne ölümüne sadıktır. Çok kuvvetli bir parti bilinci vardır

çünkü.

Bu bir meziyet, bu bir üstünlüktür. Bu, bu insanların özgünlüğünü ortadan kaldırmıyor. Tam tersine, yeri geldiğinde partiye eleştirilerini en açık ve kuvvetli bir biçimde ifade etmek, ama her durumda bu aynı partiye sarsılmaz bir bağlılık göstermek, bu yoldaşların özgün kişiliğinin en belirgin yanıdır. Onları özgün, saygın ve güvenli kılan tam da budur. Özgün düşünme yeteneği adı altında bir örgütü ikide bir çekiştirmeyi marifet sayan hastalıklı küçük-burjuva tipler vardır. Bu yoldaşlar böyle basitliklere düşmek bir yana, böylelerini aşağılayan yoldaşlardır. Fakat öte yandan da, yineliyorum, partinin en özgün kadrolarıdır. Açın, Ümit'in Kürt sorunu, barış sorunu üzerine şu sıralar yayınlanan son üç makalesini okuyun, Türkiye'de kaç kişi bu kadar özgün düşünebiliyor? Yani, partisine sahip çıkmakta bu kadar tereddütsüz olan bir insan, ama o ölçüde de özgün ve yaratıcı düşünebilen bir insan. Partisine bu kadar tereddütsüz bağlı olan bir insan, ama örneğin kendine özgü müzik zevkinden de taviz vermeyen bir insan. Mesele taviz verip vermemek meselesi de değil, onun için doğal bir şey bu, metalika seviyorsa seviyor, bu onun kendi sorunu. O da onun kendi kültürel oluşumundan gelen bir şey.

Demek istiyorum ki, partiye ve davaya bağlı bir kimlik hiçbir özgünlüğü ortadan kaldırmıyor. Kritik anlarda partisine tam olarak sahip çıkmak, normal zamanlarda da bir sürü noktada eleştirmeye, zaman zaman "problemli" olmaya hiçbir biçimde engel değil. Temel tercihte çok net olmak gerekiyor, önemli ve tayin edici olan budur. Bir partili partisini tartışmaz, temelinden tartışmaz, bunu kastediyorum. Bir partili, bu partiye güvenilir mi, güvenilmez mi tartışması yapmaz. Partisine tam olarak güvenir, bu temel üzerinde partisinin daha doğru bir yol yürüyebilmesi ve daha başarılı bir biçimde yürüyebilmesi için de, tartışılması gereken herşeyi tartışır. Bu onun için yalnızca bir hak değil, aynı zamanda partiye karşı yerine getirmesi gereken bir görev ve sorumluluktur da.

En ufak bir aksaklıkta, gecikmede, gerilemede partiye karşı güvensizlik duymak, tipik bir küçük-burjuva zaafiyetidir. Sağlam bir proleter ya da teoriyi sağlam temelleriyle kavramış bir devrimci bu hatayı yapmaz, bu çok tipik küçük-burjuva zaafiyetini göstermez. Ya da bu türden bir hatayı hayatında bir kere yapar ve zaten bu tutum partiyle bir yol ayrımına da varır. Ama geriye doğru olur, ama ileriye doğru olur. Bir insan partisiyle ilgili ikide bir kuşkuya kapılmaz. Kapılmadığı zaman ne olur? Bundan partisi de kazanır, kendisi de kazanır.

Habip aşırı sadık bir Ekimcidir. Dönün geriye doğru bakın, bu bağlılık ve sadakatin sayısız çarpıcı örneklerini görürsünüz. Bu bizim kendisine şu veya bu vesileyle en sert eleştirileri yönelttiğimiz bir evrede bile böyledir. Partinin şu veya bu nedenle bir tutumu olmuşsa eğer, partinin müdahalesi doğrudur, sonuna kadar destekliyorum demiştir, demesini bilmiştir. Çeşitli yoldaşlara yazdığı mektuplar bunun yazılı tanığıdır. Şu veya bu müdahale onu da hedef alıyor olabilir; onun için problem bu değil. Ama bu insanların gücü ve üstünlüğü işte tam da buradan geliyor. Bu işin diyalektiği bu zaten. Yol dümdüzken, engel yokken, problem yokken, bunalım yokken, tökezleme yokken, bir parti ile kolkola yürümeyi herkes becerir. Bunu kongrede Merkez Komitesi seçimleri sırasında da uzun uzun anlattım ve örnekledim. Ve verdiğim örneklerden biri de bizzat Habip yoldaştı. Habip yoldaşın bu yolu dümdüz yürüdüğü zannedilmesin. Davada sarsılmazlıkta bir tökezleme hiçbir zaman yoktu, özgeçmişi ortada. Ama belli evrelerde belli sorunlar, belli problemler yaşamıştır, ama partisine bağlanarak yürümesini ve sorunları aşmasını da bilmiştir. Ve bir dizi vesileyle, son olarak da parti kuruluş kongresinde altını çizdiğim gibi, önemli olan da bu. Habip yoldaşın bu alandaki tutumu, tipik bir partili komünist işçi tutumudur.

Bu insanlar sağlam bir örgüt ve parti bilinci olan insanlar. Örgüt bilinci, örgüte bağlılık bilinci köklü olan insanlar. Bu insanlar, bu bilinç ve bağlılık çerçevesinde, partili olmanın onurunu derinlemesine yaşayan insanlar. Parti üyesi olmanın onuru nedir, bunu çok iyi bilen insanlar. Bu, bir başka meziyet, bir başka üstünlük. Bu bir soluk, bu davaya bağlılıktan gelen bir üstünlük. İnsanlar çoğu kere partilerine güvenlerini, tam da davaya olan güvenlerini kaybettikleri için kaybediyorlar.

Yani partiye güveni kaybettikleri için davaya güveni kaybetmiyorlar, tam tersine, genellikle davaya güveni kaybettikleri ölçüde partilerine de güvensizleşiyorlar. Bu andan itibaren partinin kusurlarını arayıp bulmaya özel bir eğilim duyuyorlar ve çok geçmeden "problem" oluyorlar. Nitekim bakıyorsunuz, insanlar partiyi bıraktıklarında devrimi de tümden bırakmış oluyorlar. Sayısız örnek bunu kanıtlıyor.

İşte bu yoldaşlarımız devrime çok bağlı oldukları içindir ki, partiye de sarsılmazlık ölçüsünde bağlılardı. Dolayısıyla gerçek birer dava adamı olan bu insanların aynı zamanda sağlam parti kadroları olmalarında şaşılacak hiçbir yan yok. Açın Tuna'nın kapanış konuşmasını okuyun, parti bilinci denilen şeyin ne olduğu orada çok iyi bir biçimde var. Açın polisteki direniş metnini okuyun, direnişini anlatacağına, direnişin felsefesini yapıyor orada ve bu baştan sona coşkulu bir parti savunusu. Bu önemli onun için; zira onun direnişçi bir kadro olduğunu biliyorlar, oturup bu durumdaki bir kadroya güya ideolojik bir saldırı yöneltmeye çalışıyorlar. O da direnişini anlatan yazısında bu ideolojik-psikolojik saldırıyı yanıtlıyor. Bu sanıldığı kadar küçümsenmesi gereken bir mesele değil, diyor. İdeolojik-psikolojik saldırı son yıllarda, özellikle bugün temel önemde bir sorun. Ve Ümit burada, kendi direnişini, parti programının teorik bölümü ile ilişkilendiriyor. Bunlar karşısında yenilebilmek için bunlara öncelikle ideolojik olarak yenilmek lazım ki, bu mümkün mü? diyor. Biz partimizin programının teorik bölümünü kongrede daha yeni tartışmış, özümsemiş ve onaylamıştık; bu durumda burada bizim yenilmemiz mümkün müydü, diyebilen bir insan. Davaya sağlam ideolojik bağlılık beraberinde partiye sarsılmaz bağlılık getiriyor, dikkat ediniz.

Partinin maddi ve manevi değerleri konusunda aşırı hassasiyet

Ümit de tasfiyecilik döneminde saflarımızda olan bir yoldaş. İstanbul EGK'da idi, onun da çok net ve tok bir tavrı vardı. EGK bir bütün olarak net bir tutum aldı. Aynı şeyi her iki yoldaş açık alan provokasyonu sırasında da gösterdiler. Ümit yoldaş zaten bu insanları erken bir zamandan itibaren samimiyetsiz ve güvenilmez buluyordu. Habip'in bu aynı konuda ne yazdığı ise *Ekim*'de yayınlandı, böyleleri yaptıklarının hesabını vermezlerse derhal kurşunlanmalı diyecek kadar açık ve tok bir tavır içinde idi. Bu yoldaşlar bu konuda da yaptıkları işi çok ciddiye alan devrimciler oldukları için, öyle küçük-burjuva duygusallığıyla davranmayan insanlardı. Ümit ile ilgili durumu açıklayamayacak, açık konuşamayacak durumdayım, partinin illegalitesi elvermez buna. Habip'inki yazıya konu olmuş politik bir tutum olduğu için örnek olarak veriyorum. "Böylelerinin hakkı mermi çekirdeğidir, böylelerinden bu esirgenmemelidir" diyor, *Ekim*'de yayınlanan yazısında. Parti bunlar karşısında zayıf davranıyor demeye getiriyor. Bir partinin birikimiyle oynanmaz, bir partinin değerleriyle oynanmaz, bir partinin itibarıyla oynanmaz, diyor. Ve şunu da belirtmek gerekir ki, bu yazı redaksiyon esnasında epey yumuşatılarak, sertliklerinden arındırılarak yayınlanmış bir yazıdır. Buna rağmen yayınlanmış haliyle bir hayli sert bir yazıdır. Lenin'in "*Macar İşçilerine Selamı*"ndan alıntı yaparak giriyor. *"Savaşta korkakların hakkı mermi çekirdeğidir"*, diyor Lenin orada; Macar işçileri, acımayın, eliniz titremesin diyor. Buna anıştırma yapıyor Habip.

Sözünü ettiğim yazı, '98 Nisan'ında *Ekim*'de yayınlanmış bir yazıdır, altında "H.G/ Ankara Cezaevi" diye yazar.*"Düşkünleşmeyi hareketimize karşı düşmanca davranışlara vardıranları affedemeyiz"* başlığı taşımaktadır. Ama bu yoldaş aynı zamanda *"Biz affetmeyeceğiz!"* başlığıyla düzene de aynı toklukla cepheden saldıran bir yoldaştır. Burada bir tutarlılık var. Düşmanını ciddiye alan, ona kin duyan, onu affetmeme kararlılığı gösteren bir devrimci, kendi iç düşmanına karşı da aynı acımazsızlığı gösterebiliyor ve göstermek zorunda. Yoksa devrimci siyasal yaşam ciddiyetini ve inandırıcılığını yitirir, duygusal, yararsız ve sonuçsuz bir oyuna dönüşür. Devrimci siyasal yaşam güçsüzlükleri, küçük-burjuva duygusallıkları, anlamsız ve lüks duygusallıkları kaldırmıyor. Bu açıdan her iki yoldaş da benim ölçülerime göre fazlasıyla katı

insanlar. Bana göre, benim ölçülerime göre... Ben bazen bu katılıklarına şaşırmışımdır da. Ama böyle davranırlarken onların bir bildiği vardı her zaman, temelde onlar haklıdır, bunu büyük bir içtenlikle de söylüyorum. Kendine devrim için 27 senelik bir yaşam biçen bir devrimci insan, o tokluğu, yerine göre acımasızlığı gösterir. Devrim için bir acımasızlık, bunun bildik türden zalimlikle en ufak bir ilgisi yok. Hak eden hak ettiğini almalı düşüncesinden, inancından gelen bir şey bu.

Biz öte yandan, bu aynı yoldaşların ne kadar duygulu insanlar olduklarını da biliyoruz. İşte burada, Ümit'in *Cumhuriyet Dergi*'de yayınlanmış şiirinden bir parça var. Çok güzel bir şiir. Gerçekten çok güzel, çok duygulu bir şiir. Bu aynı yoldaşın öteki yanı da işte bu. Ama bu yoldaş aynı zamanda gerektiğinde parmağı titremeyen de bir yoldaş. Bu, budur işte. Bu yoldaşların insani kişilikleri çok övülüyor. Açın, Adana'dan bir genç yoldaşın, zamanında Habip'i yakalatan yoldaşın yazdıkların okuyun; "O zamanımızın Babuşkinler'indendi", diyor. Açın Mahmut Alınak'ı okuyun, TKP/ML tutsağı bayanın yazdıklarını okuyun. Bu yoldaşlarımız fazlasıyla insan, kelimenin tam anlamında gerçek birer insan. Yıldız Doğru'nun ifadesiyle "insan gibi insan", "insan güzeli insan"...

Ama bu yoldaşlar aynı zamanda, partimizin birikimi ve değerleriyle oynayanların hakkı mermi çekirdeğidir, parti bunu onlardan esirgememelidir diyen, diyebilen de insanlar. Bu yoldaşlar yeri geldiğinde, vesile doğduğunda, düşman karşısında parmağı titremeyen de insanlar, parti bunun tanığıdır. Bu katılığın gerisinde kendine göre tutarlı bir yaklaşım da var. Suç arıyorsanız, provokasyonun kendisi fazlasıyla suçtur. Hiç kimse bu partinin değerleriyle oynayamaz, birikimiyle, itibarıyla, prestijiyle oynayamaz. Buna hiç kimsenin hakkı yok, bu hakkı kendinde görenler de bir şeyleri haketmişlerdir diyen bir bakış bu.

Bunu deme rahatlığı ve tokluğu nereden geliyor? Şuradan geliyor. Bu partinin bir iç yaşamı var, bir demokrasisi var, insanların hakları var. İnsanlar bir şeyi eleştirmek istiyorlarsa, bu örgütte eleştiri mekanizmaları var. Bu örgütte fazlasıyla demokrasi var. İnsanlar bir şeyleri eleştirmek istiyorlarsa eleştirsinler, itham etmek istiyorlarsa itham etsinler... Yıkmak, komplo, bu neyin nesi? Görüşse görüş, parti kuralları çerçevesinde koy ortaya görüşünü; eleştiri ise eleştiri, eleştir eleştirmek istediğin şeyi. Partinin sana verdiği bir takım yetkileri ve sorumlulukları kötüye kullanarak bir partiyi içinden sinsi bir biçimde tahrip etmek neyin nesi peki? İnsanların uğruna öldüğü bir dava bu, kimin buna ne hakkı var? Bu hakkı kendinde görenlere karşı bir tahammülsüzlük örneği Ümit ve Habip yoldaşların tutumu. Bu tümüyle dava adamı olmakla bağlantılı bir şey; çok sıradan insanlar bunu, buradaki katılığı anlayamazlar.

Bugünün ölçüleri üzerinde devrimciler bu yoldaşlar. Çünkü partimizin kendisi bu ölçülerin üzerinde, büyük bir içtenlikle söylüyorum bunu. 12 Eylül'ün yıkıntısının içinden bu kadar diri bir ideolojik-politik kimliği kim çıkarmıştır? Var mıdır böyle bir siyasi hareket? Bu parti mevcut ölçülerin üzerinde, bu parti farklı bir parti. Başından itibaren iddiası buydu. Bunlar ancak bu farklı partinin ölçülerine göre "normal" devrimciler. Biz geleceği temsil ediyoruz. Karanlığın, yıkılışın, tasfiyenin, tereddütün, ideolojik bulanıklığın, kafa karışıklığının içerisinde geleceğin duruluğunu, berraklığını temsil ediyoruz. Bunlar da bu çizginin ürünü yoldaşlar, bu son derece normal, zira bu insanlar aynı zamanda bu partinin önder kadroları. Ben, bunlar bizim partimizin özü ve özetidir derken, bizim partimizin olağan kimliği bu yoldaşlarda yansıyor demek istiyorum. Ve tabi ki o olağan kimlik partinin ileri kadroları üzerinden yansıyacaktır. Açın bu partinin poliste, mahkemede, zindanda tavır üzerine metinlerine bakın, deniliyor ki, bu parti yukarı kademelerde kendini utandırmamıştır. Aşağıda zayıflıklar olmuştur, önemli olan yukardan utandırmamaktır. Çünkü eski örgütlerde birçok durumda bunun tersi yaşanmıştır. Ekrem Ekşi genç bir devrimci idi, GKB'li idi, gitti poliste direndi ve öldü; Erdal Eren ölümü yiğitçe kucaklamaya hazırlanıyordu; başka bazı insanlar direniyorlardı, ama sınav günü gelip çattığında, TDKP yöneticileri yerlerde süründüler. Devrimci bir parti için en utanç verici şey

budur. Bir partinin niteliği yukardan aşağıyadır. Bir parti bir nitelikse, o niteliğinin yukarıya çıkıldıkça en ileri düzeyde yoğunlaşması lazım. Ve bu parti, TKİP, ya sağlam direnişçi önder kadrolar çıkarmıştır, bunu başaramamış olanları ise zamanında kusmuştur.

"Kaçakların Elinde Tasfiyeciliğin Bayrağı Var!"

10 Ocak '93 tarihli, "Kemalpaşa Cezaevi'nden Ekimci Tutsaklar" imzası taşıyan mektuptan bazı bölümler okumak istiyorum. Daha önce sözünü ettiğim bu mektup *"Kaçakların Elinde Tasfiyeciliğin Bayrağı Var!"* başlığıyla yayınlanmıştı: *" EKİM '87'de üstlendiği misyonun ne kadar ağır ve sancılı olacağının bilinciyle yola çıktı. Kimi geçici yol arkadaşlarının zorluklara göğüs geremeyerek sağa sola savuralacakları onun için sır değildi. Üstelik bu kaçışların tam da düzenin saldırılarını yoğunlaştırdığı dönemlere denk geleceğinin ustalar tarafından tahlili de yapılmıştır.*

Bizce bugün olan da budur. EKİM'den 'ayrıldığını' söyleyen kimileri, sorunlarla mücadele edip çözmek ve gidermek yerine, sorunlar ve düzen karşısında bunalıma düşerek, kaçmayı yeğlemişlerdir. Bildirilerinden görülen odur ki, kaçarken seçilebilecek en kötü ve ucuz yöntemi seçmişlerdir: Çamur atmak! Ama unutulmasın, Ekimci komünistler EKİM saflarındaki komünist potansiyelde çatlaklar yaratmak için kullanılan bu yöntemlerin tahlilini yapabilecek güç ve yeteneklerdir."

Bu son cümledeki vurgulu düşünceye dikkat ediniz; bunu yapan Habip'in kendisi buna en iyi bir örnektir zaten. Bunu yazmak, tanımladığı Ekimci komüniste bir örnek vermekten başka bir şey değildir. Devam ediyorum: *"Gariptir ki, bildirilerinde şöyle deniyor; 'Bizler parti ve devrim davasının neferleri olarak bırakılan bayrağı devralarak yeni bir Ekim devrimini Türkiye'de gerçekleştirmek için savaşa atıldık'!*

"Biz Ekimci komünistlerin buna yanıtı nettir: '87'de aldığımız ve yükseltiğimiz proletaryanın kızıl bayrağı ellerimizdedir. Onu her zaman onurla taşıyacağız! Açıktır ki bu arkadaşlar yanlış bir bayrak, tasfiyeciliğin bayrağını almışlardır!

"Biz Ekimci komünistler asla marjinal bir grup ya da mezhep olmaya çalışmadık. Bizim ihtiyacımız bu değildir. Bize gerekli olan, proletaryayı iktidara taşıyacak bir proletarya partisidir.

"Bu görevin üstesinden geleceğiz. İddialıyız! Kapitalist sistemi Türkiye halkasını parçalayacağız ve proletarya iktidarını kuracağız. Bu hedefe kolay ve düz yoldan varılmayacağını biliyoruz. Hangi zorluklarla, sorunlarla olursa olsun, EKİM bütün bunların üstesinden gelecek ve elindeki bayrağı kapitalizmin göbeğine dikecektir. Bu şeref proletaryanın çelik disiplinine sahip komünistlerin olacaktır. Yarın bizimdir yoldaşlar!"

Bu 10 Ocak '93 tarihinde, henüz kendisini yeni yeni eğiten komünist bir işçinin yazdığı bir mektup. Ve tekrar ediyorum, yaşanan gelişmeler konusunda henüz örgütten hiçbir bilgi ve belge gitmeden yazılmış bir mektup bu. Kendisine ulaştırılan rezillik örneği bir tasfiyeci açıklamaya, örgüte güveni sindirmiş bir insanın verebileceği bir yanıt bu.

İşte böyle bir insan, bir sene sonra Adana'da yakalandığında, okuduğunuzda ürperdiğiniz işkenceleri gördüğünde, direnmekte hiçbir biçimde tereddüt etmez. Çünkü bu insan ne yaptığını, nasıl bir yol tuttuğunu çok iyi biliyor. Dava adamı derken anlatmaya çalıştığım şey bu. Ama dava adamı olan, aynı zamanda parti adamı oluyor, aynı zamanda örgüt adamı oluyor. Çünkü dava ancak partilerin şahsında savunulabiliyor, tarih davaları başarıya ulaştırmada partiden başka bir araç yaratmış değil henüz. Parti varsa dava güvencededir, partisiz dava boş bir laftır. Partiniz yoksa, örgütünüz yoksa, davanız bir hiçtir. O zaman davaya bağlılığınız yalnızca platonik bir aşktan ibarettir. Bir sonuç yaratmaz ve zaten siz de bu durumdan kurtulmadıkça, bir partiye bağlanmadıkça, davanıza da çok fazla bağlı kalamazsınız.

Ve bu yoldaşlar tam da bundan dolayıdır ki, partili olmanın onurunu da hep taşıdılar. Bu nerede taşınır? Sınavlarda taşınır, sınav günü gelip çattığı zaman, partinin çıkarlarını ve değerlerini herşeyin üzerinde tutmakla taşınır. Bu dışarda polisin her türlü saldırı ve terörünü

göğüsleyebilmektir, siyasal poliste direnmesini bilmektir, zindanda devrimci onuru yükseklerde tutmasını bilmektir, DGM kürsülerinde devrimi ve sosyalizmi cepheden savunmasını bilmektir, bu kürsülerde düzen yargıçlarının yüzüne *"Partimizin ayak seslerini duyuyor musunuz?"* diye inançla haykırabilmektir. *"Devletinizi bir katiller çetesi yönetiyor"* sözlerini o suratlara bir kamçı gibi şaklatabilmektir.... Bu, budur.

Partimizin düşünen önderleri savaşan neferleri

Bu yoldaşlar partimizin iki eski üyesi ve partimizin iki önemli yöneticisi. Tuna yoldaş ile ilgili olarak partimizin açıklamasında yapılmış bir tanım vardır, çok anlamlıdır; "Partinin düşünen önderi savaşan neferi!" Önder ve nefer! Burada da derin bir diyalektik var. İnsan ya önderdir ya da nefer, kimse böyle demeye cesaret etmese de bu çoğu durumda böyle yaşanır. Ama hem önder hem nefer olmak, bizim bu yoldaşlarımızın en belirgin özelliği. Çünkü bu partimizin kadro politikasının özü.

"Düşünen ve savaşan militanlar"! Komünist basınımızda; "Partinin 'düşünen ve savaşan militanlar' geleneğinin temsilcileri" deniliyor, ifade tırnak içerisinde veriliyor, neden? Çünkü *Ekim*'in ilk sayılarında (sayı: 15, Aralık '98 - Red.) yazılmış bir yazı var, *"Ekim'den Okurlara..."* başlığı taşıyor. Orada bu konuda ortaya bir bakışaçısı konuluyor, bu bir kadro politikasının da bazı temel esaslarını veriyor. Türkiye devrimci hareketinde sözde önderler, genellikle, kendini devrime ve davaya adayan militanları bir "sürü" olarak gördüler. Oysa devrimci siyasal mücadele, bu toplumdaki en ileri mücadeledir; bu mücadelenin neferi olan bir insanın normalde bu toplumun en iyi düşünen, düşünme yeteneği olan insanı olması lazım. İnsan bu düzenin kalıplarını parçalayan bir düşünme kapasitesi kazanmadan, bu düzene itiraz edemez de zaten. Devrimci düşünmeyecek de kim düşünecek? Devrimci nedir? Devrimci toplumun bilinçli insanı demektir. Bir partinin kendi içinde önderlik olur, ama bir devrimci kitlelerin önderidir, dolayısıyla herşeyden önce onun düşünen bir insan olması lazım. Ve devrimciyse, elbette aynı zamanda savaşan bir insan olması lazım.

Türkiye'da savaşmaktan yana devrimcilerin problemi yoktur. 12 Eylül'ün, son 10-15 yılın yarattığı yıkımı, tahribatı saklı tutuyorum, ama bu ülkede kuşaklar kendilerini adamasını bilmişlerdir. '60'larda, '70'lerde ve elbette yeni dönemde de... Belki geçmişe göre sadece sayıları azalmıştır bunların, ama insanlar savaşmasını bilmişlerdir. Kürt cephesinde binlerce insan savaşmasını ve ölmesini ayrıca bilmiştir. Bu insanlar aynı zamanda ama, düşünme yeteneği olan ve kendi mücadele ortamlarında, parti ortamlarında bunu rahat bir biçimde bulabilen, ortaya koyabilen insanlar olabilmeliler. Türkiye'nin geleneksel bürokratik-baskıcı örgüt kültürü içinde bunun pek de böyle olmadığını, böyle yaşanmadığını biliyoruz.

EKİM, bu kültürü daha en baştan eleştirel bir değerlendirmeye tabi tuttu ve kendi politikasını "düşünen ve savaşan militanlar" olarak özetledi. Ben saflarımızdaki her yoldaşın bu temel ölçüye uygun olduğunu elbette iddia edebilecek durumda değilim. Partinin böyle bir politikası vardır, bu politika tüm kadrolar üzerinde yeterli başarıyı sağlıyor diyebilecek durumda değilim. Ama bu iki yoldaş, ölümü kuşkusuz bir rastlantı sonucu birlikte kucaklamış Ümit ve Habip yoldaşlar, bu noktada da birbirlerine çok benziyorlar. Oysa biri, Ümit tümüyle aydın kökenlidir, deyim uygunsa devrime teoriden gelmiştir. İyi halli bir orta sınıf çocuğu olarak, düşünsel süreçlerin yardımıyla ezilen sınıflardan yana geçmiş, proletaryanın kurtuluşu davasını seçmiştir.

Devrimci mücadeleye teorinin gücüyle gelen bir insanın teoriye ilgisi, düşünmeye ve yazmaya ilgisi anlaşılır bir şey. Ama bir başka üstünlük de var burada. Teorinin gücüyle geliyor, ama devrimci örgütü ve pratiği buluyor. Yani teoriden pratiğe, teorik kimlikten pratik kimliğe ulaşmış bir devrimci bu. Ama bu yoldaş aynı zamanda bir örgüt adamıdır. Dar anlamda örgüt pratiği çok sağlam diyecek durumda değilim, ama açık ve kuvvetli bir örgüt bilincine sahip olduğu kesin. Devrimci sınıf mücadelesinde devrimci örgütün ne demek olduğunu çok iyi bilen ve bu nedenle, dar anlamda örgütsel yaşam sorunlarında olmasa bile, örgüt sorununda çok hassas ve sağlam bir

insan. Bütün legal yayınlarımıza başlangıç evrelerinde hep muhalefet etmiştir. Önce politik yayın organına, sonra gençlik gazetesinin legal çıkarılmasına, sonra da bazı bültenlerin legalleştirilmesine hep muhalefet etmiştir. Bu illegalitenin zayıflatılması anlamına gelebilir, bu sonucu yaratabilir diyen, bu adımlar zamansız atılıyor da diyen bir insan bu. Bu illegal örgüt bilinci konusundaki titizlikten gelen bir şey. Teoriden pratiğe gelmek, bu önemli bir üstünlük. Komünist partileri her zaman aydın kökenli kadroların örgüt pratiğine bakarlar. Zira onlarda aydın kapasite zaten vardır, onların güzel konuşması, ellerinin iyi kalem tutması yeterli bir ölçü değildir. Gerçek ölçü pratiklerinin ne olduğudur. Çünkü aydın kökenli bir devrimcide en çok aksayabilecek olan budur.

Habip yoldaşa geçiyorum. Habip ise, Ümit'in tam tersine, pratikten teoriye gelmiş proleter kökenli bir yoldaş. Ezilen bir sınıfın, ezilen bir ulusun ve kuşkusuz ezilen bir mezhebin mensubu olmak, bu çok yönlü sınıfsal-kültürel ezilmişlik, onun devrime yönelmesinde temel etkendir. Fakat o ezilen sınıfın bilinçli bir neferi ve temsilcisi olmak için, pratik yeteneklerini ve üstünlüklerini düşünsel üstünlüklerle birleştirmek için şaşırtıcı bir çaba harcamış ve bu alanda gerçekten de çok büyük mesafeler katetmiştir. Bir şeyler anlatabilmek için bizdeki o ilk mektubunu hatırlatmak istiyorum. İmla kusurları yönünden tipik bir asker mektubu; hani asker mektupları vardır, nokta-virgül yoktur yoktur, cümlesinin başı-sonu yoktur, işte böyle bir mektup. Ama bu yoldaş zamanla, içeri düştükten yalnızca bir-iki yıl sonra bütün ideolojik sorunlarda kalem oyanatabilen bir insan haline geldi. Bizde yayınlanmış onca yazıdan başka yayınlanmamış sayısız yazısı var. Hemen her konuda kalem oynatmış, Türk ordusu hakkında tutup bir de koca bir broşür yazmış bir yoldaş Habip. Tümüyle kendisini hapiste eğiterek bunu başarmış bir yoldaş. Zindandan bir yoldaş çok güzel ifade etmiş; üniversite diploması alıp da iki satır yazı yazmayı beceremeyen yoldaşlarımız var; oysa Habip yoldaş, kendisi çok üretken bir biçimde yazmakla kalmayan, bir dizi insana zorlayarak yazı yazdırtan bir insan. Adana'dan yazan genç yoldaş, Habip hakkında ne güzel yazmış, edebi açıdan da. Ama kendisi Habip'in Malatya Cezaevi'nde zorlayarak yazmaya yönelttiği insanlardan biridir.

Bir işçi doğallığında Habip yoldaşın devrimci olmasına çok şaşırmamak lazım. Kaldı ki bu Kürt ve Alevi bir işçidir. Çocukluğundan beri devrimcilerin ortamında birisi, dolayısıyla devrimci olması, devrimi seçmesi onun üstün olan yanı değil. İşi bununla bırakmamak, doğallığında kazandıklarıyla bırakmamak, bunu bir ideolojik kavrayışla birleştirmek, giderek bunu bir yazarlık yeteneği olarak geliştirmek, işte asıl üstünlüğü burada. Zira bu çok özel emeklerle ve bir ihtiyaç olduğuna inanılarak kazanılmıştır. Bu bir ihtiyaç, parti için, propaganda için, mücadele için bir ihtiyaç. Devrimciliğini bununla birleştiren ve bunun gerektirdiği azmi çabayı gösteren bir insan. Bu azmin sonuç verdiği, sonuçlarıyla ortada değil mi?

Ve bu insanlar düşünmesini bilen, düşünme gücünü kelimenin gerçek anlamıyla düşünme kapasitesi ve kişiliği olarak kullanan insanlar. Habip'in arşivimizde bir yazısı var. *Ekimler*'in ilk sayısındaki belli yaklaşımları eski yaklaşımlarımızla kıyaslayan ve bunu eleştiriye konu eden bir yazı. Bu değişiklikler nereden geliyor, bunu izah etmelisiniz, etmek zorundasınız diyen de bir yazı. Kemalpaşa'da iken yazılmış, 6-7 ay sonra tasfiyecilik karşısında EKİM'e kararlılıkla sahip çıkan aynı insanın kaleminden çıkan bir yazı bu. Ve burada, bu iki tutum arasında hiçbir çelişki yok, tam tersine, burada tam bir tutarlılık var.

"Özgünlük" üzerine Tony Cliff'in Çernişevski'den aktardığı çok anlamlı bir pasaj var. Özgün olmak için verilen uğraş özgünlüğün düşmanıdır, gerçek bağımsızlık ancak bağımsız olmamayı da hesaba katanların başarabileceği bir iştir, diyor Çernişevski. Bu işin diyalektiği bu. Bir insan kendisini kollektifle ne kadar çok bütünleştirmeye çalışırsa, o kollektif o ölçüde onun yeteneklerini, özelliklerini, karakterini geliştirerek, onda gerçekten özgün bir kişilik de üretir, böyle bir özgünlüğün oluşmasını kolaylaştırır. Kollektif zemin onu birey olarak da besler ve böylece onun gerçek özgün kişiliğini de açığa çıkarır. Bizde gerçekte

budala olan bazı insanlar "özgün olmak" adına kollektifle karşı karşıya gelmeyi marifet zannediyorlardı. Bu gerçekten tam bir budalalıktı. Bunu yapan insanlar, süreç içerisinde hep kafalarını bir yerlere vurdular, bu aptalca saplantılarının kurbanı oldular.

EKİM'e bu kadar açık bir kararlılıkla sahip çıkma yeteneği olmasa, bu gücü olmasa, yeri geldiğinde EKİM'i bu kadar tok ve net bir şekilde eleştirebilecek gücü, kişiliği kendisinde bulabilir miydi bu yoldaşlar? Buluyorlar, buldular işte. Zira bu işin mantığı, diyalektiği tam da budur. Habip ve Ümit yoldaşlar, bir devrimcinin kendi davasına ve partisine bağlandığı ölçüde, tam da bu sayede, nasıl özgün birer devrimci kimlik ve kişilik üretebileceklerine de en iyisinden iki örnektir.

Bu özgünlük meselesi sonradan görme küçük-burjuvalarda devrimci örgüt saflarında hep problem ürettiği için, bu konuda bir noktayı daha eklemek istiyorum. Bir devrimcinin, hele hele bir komünist devrimcinin özgünlüğü; kendi partisi ya da örgütüyle iç ilişkilerinde değil, fakat tam da sağlam ve sarsılmaz bir parti kadrosu olarak devrimci sınıf mücadelesi içerisinde, yani sınıf düşmanına karşı mücadele içirisinde kendini gösterir. Çünkü bir devrimcide gerçek bir cevher varsa eğer, bunun açığı çıkıp serpileceği gerçek yaşam alanı tam da burasıdır. Ve örgütlü bir birey olmak, burada gerçek bir avantaj, gerçek bir olanaktır. Elbette sözkonusu olan doğru bir ideolojisi, politikası, sağlam değerleri ve gelenekleri olan, gerçekten devrimci olan bir örgütse. Bu son noktayı özellikle ekliyorum; zira dejenere küçük-burjuvanın bu yapay özgünlük sevdasının gerisinde, biraz da Türkiye'nin ve dünyanın kötü örgüt geleneklerine kendince duyduğu tepki vardır. Ama sağlam geleneklere ve değerlere sahip bir devrimci örgütte özgünlüğü kendi örgütüne olur olmaz sorun yaratmakta bulacaklarını sananlar, böylece özgün olmaz, sadece problemli olurlar ve devrimci örgüt tarafından kaçınılmaz olarak kusulurlar.

Habip bir işçi sınıfı mensubu olarak, pratikten teoriye gelmiştir. Tuna ise tersine, iyi halli bir orta sınıf mensubu ailenin çocuğu olarak, teoriden pratiğe gelmiştir. Ortak kimlikte, "düşünen ve savaşan" komünist militan kimlikte buluşmuşlardır. Bu, bir partinin, somutta partimizin kadro politikasının temel bir yönünün özü ve özetidir bence. Yani bir partinin aydın ve öğrenci kökenli kadrolarından ne çıkaracağının, işçi ve emekçi kökenli kadrolarından ne çıkaracağının, onları hangi ortak partili kimlikte/paydada birleştireceğinin bir özetidir. Partinin zaten baştan itibaren politikası buydu. Bu yoldaşlar tam da bu politikanın ürünüdürler, bu alandaki başarının somutlanmış canlı örnekleridirler.

Parti, bu politikanın bu yoldaşlar şahsında sağladığı başarıdan da güç alarak, onların politik ve manevi anısından ve birikiminden de güç olarak, bu politikayı şimdi daha ileri bir düzeyde hayata geçirecektir. Zindandan yazan bir yoldaş, biz sizi aşacağız yoldaşlar, diyor. Bu doğru bir bakışaçısıdır, kalanların görevi gidenleri aşmaktır. Neden? Çünkü kalanlar, gidenleri üreten mevcut imkanların yanısıra, bir de gidenlerin yarattığı yeni imkanlara sahiptirler. Bu durumda elbette onları aşmaktır sözkonusu olan, başarıyı bu belirleyecektir. Gidenlerin yarattığı yeni politik ve moral kazanımları bunu gerekli ve olanaklı kılmaktadır. Ve ben büyük bir içtenlikle ifade ediyorum, onları aşacak yoldaşlar çıkacak saflarımızdan.

Aydınlanan bir işçi ve parti işçisi anlamında işçileşen bir aydın... Teoriyi kavrayan bir işçi ve örgütü ve pratiği kavrayan bir aydın... Böyle iki yoldaşla karşı karşıyayız. Bu gerçekten güzel bir şey. Belli bir açıdan partimizin kadro politikasının bir özeti var bu pratiklerde. Sınıf çalışması ve gençlik çalışması, bizim için en başından itibaren iki önemli alan olmuştur. Bu iki alandan çıkmış iki seçkin devrimci örneği bu yoldaşlar. Güzel! Bir üçüncü çalışma alanı kısmen kamu çalışanları, '90'lı yıllardan itibaren... Ve bu üçüncü alandan da bu kimliği, bu performansı gösteren kadrolar var saflarımızda. Her temel çalışma alanımızdan yetişip gelmiş ileri kadrolarımız var, bu da güzel ve anlamlı bir şey.

Emekleriyle yücelen insanlar

Bugün bu insanların kendi dışında bir etki yaratmasına çok fazla da şaşırmamak gerekiyor. Bu kapasitede, bu tutarlılıkla, bu yetenekte, bu

üstünlüklere sahip insanlar elbette saflarımızdan öteye de bir saygınlık yaratırlar. Kendi içimizde biz onların şu ya da bu açıdan kusurlarını tartışsak da bu böyle. Bir dizi şey aksıyor partimizde, doğal olarak da partimizin tek tek bireylerinde... Biz bunu her zaman söylüyoruz. Problem bu değil zaten, bunu görmeyen budaladır. Bunu görmeyen kendini yenileyemez zaten. Kendinde aksayanı görmeyen, eksiğini görmeyen, kendini yenileyebilir mi? Kendindeki eksiği, kusuru, zaaflı yanı görmeyen, görmezlikten gelen, gerçekte böylece kendi kendini silahsızlandırmış olur. Üstünlüklerimize dayanarak, ondan güç ve moral alarak, zayıf ve eksik yanlarımızı gideren ve hep ileriye doğru yürüyen bir akımız biz.

Biz hep ileriye yürüdük, bugün kimse bizim daha geri bir noktada olduğumuzu iddia edemez. Ne ideolojik, ne örgütsel, ne de devrimci kimlik açısından... Kimse üç yıl öncesine göre bugün daha gerideyiz ya da geridesiniz diyemez. Çizgi olarak daha ilerdeyiz, artık program aşamasındayız, bu alanda Türkiye'nin ölçülerine göre gerçek bir hazine oluşturan bir teorik, politik ve yöntemsel tartışma ve değerlendirme birikimine sahibiz. Yine önderlik olarak daha ilerdeyiz, moral açıdan daha ilerdeyiz, itibar açısından daha ilerdeyiz. Türkiye devrimci hareketinin tartışmasız bir biçimde temel bir akımıyız artık, bunun en ufak bir tartışme götürür yanı yönü kalmamıştır. Türkiye devrimci hareketinin en önündeyiz artık, bunun tartışılacak hiçbir yanı yok. En önde olmamız normal, çünkü biz bu ülkenin komünist hareketiyiz. Bu ülkede en ileri sınıfı temsil etme iddiasındayız. Ötekilerin her birinin şu ya da yanı üstün ya da ileri olabilir. Ama biz bütünsel kimlik olarak ilerdeyiz, en öndeyiz. Ve biz bunun meyvelerini önümüzdeki 1-2 yıl içerisinde fazlasıyla devşireceğiz, bundan kuşku duyulmasın.

Partimizin kuruluşu; ilkin, Abdulah Öcalan olayına rastgeldi, bu gelişme gündemi ağır bir şovenizm atmosferiyle birlikte kapladı, solda ve emekçilerin ileri kesimleri arasında partimizin kuruluşuna gösterilebilecek ilgiyi önemli ölçüde gölgeledi. İkinci olarak, siyasal polisin, kuşkusuz nedensiz olmayan, daha kuruluşun ilk adımında partimizi çelmelemeyi amaçlayan peşpeşe operasyonları, partiyi bir süre için de olsa belli bir sıkıntıya soktu. Böylece partimizin kuruluşunun ilanı zayıf bir pratik süreç olarak yaşandı. Bu bir sürü yoldaşta burukluk yarattı. Etkili bir tanıtım kampanyasına dönüştüremedik biz bu tarihi önemde adımı.

Ama gerçek olan hiçbir emek kaybolmaz. Partimizin 1. kuruluş yıldönümü şu günlerde partimizin yoğun bir propagandası ve tanıtımı faaliyetine sahne olmaktadır. Herhangi bir tanıtım faaliyeti yürütmediğimiz halde bu böyle. Bu Habip ve Tuna yoldaşların ölümü üzerinden yaşanıyor. Ama bu bir raslantı değil ki, bu da bizim kendi öz emeğimiz. Parti yeterince tanıtılamadı diye burukluk duyan herkesten çok bu yoldaşlarımızdı. Ve bugün onlar sayesinde biz kendi öz emeğimizin karşılığını alıyoruz. Zerre kadar fazla bir şey almıyoruz, hariçten hazır bir şey almıyoruz. Kendi yoldaşlarımız onlar, partimizin yöneticileri ve önderleri. İmzalı imzası yayınladığımız bir sürü temel önemde yazı ve belgenin yazarları onlar. Bunlar bizim üyelerimiz olmaktan öteye, Kuruluş Kongremizde seçilmiş Merkez Komitesi üyelerimiz. Bu parti onların partisi, onların kendi öz emeğinin ürünü. Onlar bu partinin özü, özeti, onlar bu partinin kartalları.

Habip yoldaş MK'ya yazdığı son mektubunda; önemli olan bedel ödemek değil, biz bu bedeli ödemeye hazırız; asıl önemli olan, partinin bundan politik olarak gereğince yararlanmasını bilebilmesidir, diyor. Bütün bunlar şaşırtıcı değil. Bu normal olan, olması gereken. Hani yıllardır; yeni bir çizgi, yeni bir kültür, yeni bir gelenek, geçmişi ileriye doğru aşmak, küçük-burjuva devrimciliğini daha ileri bir düzeyde proletarya devrimciliği temelinde üretmek deyip duruyorduk, değil mi? Bu sözler boşuna edilmemiştiyse eğer, bir samimiyeti, bir hedefi ve çizgiyi ifade ediyorduysa, ortaya çıkan durumda da olağandışı bir şey yok. Biz buyuz işte.

Yoldaşlarımızı abartıp bir tür efsaneleştirmek bizim işimiz değil, tam tersine, biz onları gerçek kişilikleri ile ortaya koyuyoruz. İşin aslında halihazırda fazla birşey de yapıyor değiliz. Halihazırda ne yapıyoruz? Kendimiz neredeyse henüz hiçbir şey söylemiş değiliz. Partinin bu yoldaşların siyasi

özgeçmişlerine ilişkin yayınladığı kısa metinler dışında, ne yayınlıyorsak onlardan yayınlıyoruz. Onların teorisi ya da pratiği, onların düşünceleri ya da eylemi... Neye göre eylemi diyorum. Siyasi savunma bir düşünceden çok bir eylemdir. İnsan bir gazeteye bir makale yazar, o bir düşüncedir; ama siyasi savunma bir eylemdir, bir tutumdur, bir kararlılıktır, düşmanın kürsüsünü ona karşı kullanmaktır, bir karşı yargılamadır o. Ne diyoruz biz başlık atarken? *"Komünistler yargılayanları yargılıyorlar!"* Ne yapıyoruz? Tutup Ümit'in polisteki son direnişine ilişkin metnini yeniden yayınlıyoruz örneğin. Ama bu bir siyasal pratik, üstelik en zorlu cinsten, ölümüne bir pratik bu. Biz işte bu türden şeyler yayınlıyoruz, emeğe dayalı bir propaganda yapıyoruz.

Biz yoldaşlarımızın emeğini sunuyoruz. Biz tutuyoruz, Tuna yoldaşın *Ekim*'de yayınlanan ilk yazısı olan *"Parti, Çekirdek, Sekt"* yazısını yayınlıyoruz. *Ekim*'deki bu ilk yazısı, '92 Mart tarihli. 19-20 yaşındaki bir insan için, aşkolsun bu düşünce kapasitesine! dedirtecek türden bir yazı bu. Yazısında "30 yıldır mezhebi bol, partisi yok bir ülkenin" devrimcileriyiz biz, diyor. Gören de 30 yıldır bu mücadele içinden gelmiş, yaşayıp gözlemiş biri yazıyor sanacak. İşte örneğin bu düşünsel emek, kendiliğinden bir saygınlık yaratıyor.

İnsana verilen değer

Bu iki yoldaşın temel önemde bir öteki ortak özelliği de insana değer vermesini çok iyi bilmeleriydi. İnsana değer veren ve bin insanda bir parça yaşama gücü varsa (bunu mücadeleci damar anlamında söylüyorum), zindandan bir yoldaşın ifadesiyle gözünde bir parça kıvılcım varsa onu yakalamasını bilen, böylece o insanı hayata, demek istiyorum ki mücadeleye döndürmesini bilen insanlardı bunlar. Sözkonusu yoldaşın kaleminde bu söz soyut bir övgü de değil; tersine, ilgili yoldaş son derece somut bir durumu, kendisi ile kurulan ilişkiyi anlatıyor orada. Kendi haline bırakılsa tecrit olup belki de düzene gidebilecek bir insanı, Habip yoldaş çekip alıyor ve ondan kendine yeniden güven kazanan militan bir devrimci çıkmasında temel önemde bir rol oynuyor. Habip'in bu alandaki belirgin tutumunun ve başarısının bir dizi başka örneği var.

Aynı özellik ve yetenek Ümit yoldaşta var. Bunun için sonradan eşi olan yoldaşla ilişkileri hakkında yazılanlar bile yeterli bir fikir veriyor bu konuda. Biz onu yakından tanıyan yoldaşları ise onun bu insan kişiliğini ve insana değer veren yönünün zaten dolaysız bilgi ve gözlemlerimiz sayesinde çok iyi biliyoruz.

İnsanları nasıl kazandığı konusunda yazılanlara dikkak edin. Bu aynı zamanda onun güçlü insani yönüyle de bağlantılı bir başarı. Yıldız Teknik'te kişiliği sayesinde çevresine topladığı çok sayıda insandan dolayı "Ümit ve saz ekibi" denilmesi boşuna değil. Ümit'e hayranlığından dolayı devrimcilik yapan insanlar var, gerçekten çok ilginç bir durum bu. Bir şahsiyete yakınlığından, hayranlığından dolayı devrimcilik yapıyor insanlar. Bu bir kişisel gücü anlatıyor ama. Ümit'te bu kapasite çok doğal bir biçimde var. Kocaman ve güçlü bir kafası var; bunu, güçlü düşünme kapasitesi anlamında söylüyorum.

Olağanüstü bir hafızası vardı. Kongrede NATO üzerine gazeteye bir yazı yazmak gerekiyordu. Aslında alçakgönüllü bir yazı düşünülmüştü. Ama o, yüzyılın başından, birinci emperyalist savaştan girip, yüzyılın sonundan, "yeni dünya düzeni"nden çıkmıştı. İçinde öylesine bilgiler var ki, falanca tarihte falanca antlaşma vb. türünden, nerede ne zaman okudu bunları diye düşündürten cinsten. Orada bu konulara ilişkin kaynaklar da yoktu, belli ki tüm bu teknik bilgi hafızadan gelmeydi. Gerçekten çok güçlü bir hafızası vardı. Bu gerçekten güçlü bir kafa ve bu kafada bize gereksiz görünebilecek siyaset dışı çok şeye de yeterince yer var. Ama bu kafanın Kürt sorunu ve barış konusu üzerine nasıl yazılar yazdığına da dönün bakın. Barış üzerine ölümünün ardından yayınlanan son Kürt yazılarını dönüp yeniden okuyun, Kürt meselesinin bütün bir ayrıntısını bulursunuz orada.

Onlar düşünceleriyle de, yaklaşımlarıyla da çok önemli insanlar. Habip komploculara ilişkin yazdığı yazıda böylelerinin hakkı mermi çekirdeğidir diyor, diyorum ama, ben nihayet sözün en veciz kısmını söylüyorum. Bu kapsamlı bir yazıdır ve içindeki fikirler çok anlamlıdır. Bu yazıda küçük-burjuva bireyciliği,

bu kendi bireysel emeğini kollektif emeğin bir parçası olarak göremeyen, kendi bireysel emeğini gerçekleştirme imkanı buldukça tatmin olan, ama kollektif emekle çatıştığı bir noktada kollektifi tahrip edecek denli gözü dönen küçük-burjuvazi tahlil ediliyor. Bu fikirler çok önemli. Bu insan bunları yazdığına göre, bu meseleleri düşünüyor, bu içselleştirilmiş bir şey. Oturup bunun üzerine düşünen bir insan ancak böyle bir yazıyı yazabilir.

İtirafçılaştıktan sonra yeniden mücadeleye dönmüş, sonra da gerillada çatışmada ölmüş bir PKK'li üzerine bir yazısı var Ümit yoldaşın, *Ekim Gençliği*'nde yayınlandı. Bu da örneğin iyi düşünülmüş bir yazı, o bu yazı ile bir mesaj vermeye çalışıyor. Her insanın kazanılabileceğine, yeniden devrimcileştirilebileceğine bir inanç var burada ve bilerek uç bir örneğin öyküleştirilmesi üzerinden dile getiriliyor. Bu, Habip'in, çözülerek kendisini ele veren gençleri, bir dizi başka insanı kazanmasından çok ayrı bir şey değil ki. PKK'de yaşanmış bir olay, Ümit yoldaş bunu bir yerlerde okumuş, oturup onun anısına öyküleştirilmiş bir yazı yazmış. Bir devrimcinin yaşamından anlamlı bir şey süzüp yazmak, güzel bir şey.

Yıllar önce bize Kemalpaşa'dan Habip yoldaşın yaptığı bir röportaj geldi. Ziyarete giden bir bayan işçi ile yapılmış bir röportajdı bu. Bir dizi anlamlı soru, anlamlı yanıtlar... Sonra öğrendik ki, bu bayan işçi meğerse Habip yoldaşın kendi eşiymiş. Burada bir bakışaçısı var ama. Her olanağı kullanmak var, bu noktaya dikkat edin. Eşi içeri düşmüş bir işçi kadının dışardaki kararlı yaşam mücadelesini alıp bir propaganda malzemesi haline getiriyor.

Tanıyan birçok insan Habip'in çok alçakgönüllü bir insan olduğunu söylüyor ve yazıyorlar. Ama güçlü bir insana özgü bir şeydir bu. Mahmut Almak biraz bir sanatçıdır da, roman yazdığına göre. Ancak kendisinden emin insanlara özgü bir şeydir bu, diyor. "Çelik gibi cesaretine rağmen..." diyor mesela, bir devrimci için yapılabilecek en anlamlı bir övgüdür bu. Bu yargılar ve övgüler yakından gözlemlere dayanıyor.

Dört çocuk babası bir işçi Habip. Bu da çok önemli bir nokta. Çocuk, eş vb. sorunların devrimci mücadelede ne büyük problemlere dönüştüğünü biliyoruz. Bu konuda kendi anlatımları var, ben ona bir şey eklemeyeceğim. Ama bu durum çok şey anlatıyor.

Üstünlükleri ve kusurlarıyla...

Bu yoldaşlar elbette ciddi kusurları da olan yoldaşlar. Ama üstünlükleri ile bu denli yücelmiş insanların tutup kusurlarını tartışmanın ne anlamı var ki. Kusur gidici, üstünlük kalıcıdır. Partimizin de çok kusuru var. Bir parti *"Devirmeyen darbe güçlendirir"* derken, kendini darbeye yolaçan zaaf ve yetersizliklerin dışında düşünebilir mi? Nihayetinde darbeyi yiyen kendisi. Parti kendi zaaflarından ve yetersizliklerinde dolayı darbe yer. Nitekim aynı konuya ilişkin değerlendirmelerde; bu bizim geçmişimizdir, bu bizim küçük-burjuva yanımızdır, bu mesele bireylerden ötedir denilmiyor mu? Partimizin de çok zaafı var, yeri geldiğinde bunları yüreklice ortaya da koyuyor. Ve partimizin ciddi zaaflarından sözettiğimiz bir durumda ona mensup kadroların zaaf ve yetersizlikleri haydi haydi vardır.

Tuna yoldaşın da bazı kusurları olmalı ki, MK üyeliğine aday gösterilmesi vesilesiyle kendi tercihiyle oturup kongre önünde 6 sayfalık bir özeleştiri yapmak ihtiyacı duymuş. '97 sonunda Ümraniye Cezaevi'nde iken de özeleştirel bir değerlendirme olarak, oturup *"Devrimci bütünleşme"* başlığı taşıyan, kendisinin bütünleşme sorunlarını tartışan bir metin kaleme alma ihtiyacı duymuş. Örgüte ilk başvurusuna *"Devrimci birleşme"* başlığı koyan bu yoldaş, yıllar sonra kaleme aldığı özeleştirel değerlendirmeye ise "Devrimci bütünleşme" başlığı koyuyor ve bunun sorunlarını değerlendiriyor. Bu yoldaş laf olsun diye bunları yapmıyor, ne yaptığını ve ne dediğini çok iyi biliyor.

Ümit yoldaşın *"Devrimci birleşme"* başlığı taşıyan ilk başvurusu yazık ki bugün arşivimizde yok. Yoldaş İstanbul İl Komitesi'ne üyelik başvurusu yapıyor. Bu başvuru "alışıldık" türden bir özgeçmiş içermediği için belli bakımlardan yadırganıyor ve geri iade edilerek yenisi isteniyor. Yoldaş bunun üzerine

"Devrimci bütünleşmeye ek" başlıklı ikinci bir başvuru kaleme alıyor.

Ümit bu ikinci metnin "İdeolojik sağlamlık" ara başlıklı bölümde, örgüt bir EKİM üyesinin başlıca üç temel alanda değerlendirilebileceğini saptamıştır, diyor ve bu konuda MK tutanaklarından alıntı yapıyor. Bu alanlar; bir ideolojik kimlik, iki devrimci kimlik, üç devrimci örgüt yaşamına uyumdur diyor ve bu ölçülerin ışığında dönüp benim durumuma bakalım, diyor. Konuya ideolojik kimlikten başlamı, ardından devrimci kimlik ve örgüt yaşamına uyumla devam etmiş. Bu konular ekseninde kendisine ilişkin övgüler de içeren açıklamalardan oluşan bir metin bu. Oldukça açık ve dobra konuşuyor, kendi emeğini ve kişiliğini cepheden savunuyor. Bunu herkes kolay kolay yapamaz, bu rahatlığı bu kadar kolay göstermez, gösteremez. Uzun uzun bunları anlatıyor. Örneğin düşünsel cephede ne yapmış? Daha o safhada Merkez Yayın Organı'na bilmem kaç tane yazı iletmiş. Bunu hatırlatıyor ve bu harekette bu davranış bir ölçüdür diyor, bunlar üzerinden kendisini savunuyor.

İlk başvurusunun geri iade edilmesini kastederek, eğer *"yeterli açıklığın ve anlaşılamamanın ürünüyse, bu 'ek' sorunu ortadan kaldıracaktır"* diyor ve şöyle devam ediyor; *"Ama bu karar* (red kararı) *bu yazıya rağmen sürerse, hiç değilse bir yazılı değerlendirme istiyoruz. Neler yetersizdir? Birikimimiz mi, iddiamız mı, pratiğimiz mi, ilerlememiz mi? Bunca süredir çabamızın karşılığı hiç değilse böyle bir değerlendirme olmalıdır ki, yarından itibaren nelerin eksik olduğu üzerinden bilinçli bir aşma çabası verelim."* Ve metnin sonunda bir şiar: *"Herşey komünizm için!"*

Çok verilenden çok istenir

Burada bir kuvvet ve bir samimiyet var. Alışılmadık bir davranış tarzı var. Ona bunları söyleme gücü veren bir şey var. Bu tutumun başka örnekleri de var. MK'ya yazılmış bir raporda, gençlik pratiğimiz eleştiriliyor, o halde duruma daha yakından bakalım diyor ve kendince bakıyor. Burada kendine göre bir içtenlik, bir rahatlık, bir güçlülük var. Ama bu yoldaş bu alışılmadık tutumundan dolayı bizde kaybolmadı. Tersine, kademe kademe yükseldi ve sonunda daha genç yaşında Merkez Komitesi'ne seçildi. Bu da parti olarak bizim övüncümüz.

Bu onur herşeyden önce partimizindir. Ve bu parti onlarmdır, dolayısıyla bu onur doğal olarak onlarımdır da. Onlar bu partinin onurlu üyeleridir. Önemli olan buradaki kesişme ve bütünleşmedir zaten. Parti üyesi ile partinin bu noktada birbirini tamamlaması, birbirini onurlandırması, birbirini yüceltmesidir. Parti onları yetiştirip yüceltti, tabi ki onlar da partiyi yüceltteceklerdi. Çok verilenden çok istenir, değil mi, böyle diyorduk hep EKİM olarak. Tuna yoldaşa çok şey verilmiştir, karşılığında elbette ondan çok şey istenecek ve beklenecektir.

Örneğin, *"Parti, Çekirdek, Sekt"* yazısında, EKİM doğrundan ve dolaylı olarak bir dizi noktada eleştirilir; EKİM bazı şeylere dikkat etmezse çok geçmeden mevcut mezheplerden biri haline gelecektir, denilir. Bu yazı *Ekim*'de olduğu gibi yayınlanmıştır. İşte bu rahatlık ve hoşgörü, bu dikkat ve sükunet, bu geliştirici demokrasi, Habipler'in ve Tunalar'm serpildiği verimli bir toprak olmuştur. Bu da bu hareketin, bu da partimizin onurudur. Tabi ki birbirimizi karşılıklı onurlandıracağız. Parti bireyi, birey de partiyi... Habip bu partiyi yüceltmiştir ve bu partiyle birlikte de yücelmiştir. Kuşku yok ki o üyesi olduğu parti sayesinde Habip Gül olmuştur.

Gene de ama, yaptığım bu son vurguda ölçüyü kaçırmamak için, bu yoldaşlarımızın günümüzde gerçekten nadir rastlanan türden devrimciler olduğunu da belirtmek durumundayım. Özel kişilikler ve yetenekler bunlar. Kemalpaşa'nın karanlığında, ancak ileri ve deneyimli bir kadronun gösterebileceği bir kararlılıkla ve toklukla tasfiyeciliğe karşı tutum almak, elbette bir rastlantı değildir.

'95 operasyonunda yoldaşlarımız poliste blok olarak direndiler İstanbul'da. Sonra Bayrampaşa'ya gittiler, orada garip sorunlardan birbirleriyle problemli hale geldiler, garip bir bunalım yarattılar, Habip'in de içinde ve taraf olduğu bir bunalımdı bu. Örgüt olarak bu sorunu çok sert bir tutum ile karşıladık. Habip o bunalımın bir parçası olmamalıydı, belki

kendisinin iradesini aşan yanları da vardı: ama olduğu için, gelişmeden birinci dereceden sorumlu tutuldu. Zira o orada farklı bir konumdaydı, yönetici ve dolayısıyla önder bir konumdaydı. Nitekim kendisine iletilen ve şimdi arşivimizde örneği bulunan mektupta "Çok verilenden çok istenir" denilmiş, bu çerçevede taşıdığı sorumluluklar hatırlatılıp eleştirilmişti.

Ama yoldaş bu konuda kendisine yönelen sert tutumu sükunetle göğüsledi. Hapisten çıktı ve tam bir örgüt adamı gibi davrandı. Sonrasını biliyoruz, 6 ay bile kalamadı dışarıda, yeniden tutuklandı. Nasıl tutuklandığını, poliste nasıl davrandığını biliyoruz. En ağır işkenceler karşında bir kez daha boyan eğmez bir militan komünist tavır. Daha da güçlenmiş ve olgunlaşmış sarsılmaz bir devrimci.

Dümdüz bir yolda, türküler eşliğinde kolkola yürümek çok kolay. Asıl önemli olan, arada, şu veya bu nedenle, ayağınız takılıp sendelediğiniz bir durum sonrasında kalkıp yeniden ve eskisinden daha güçlü ve çoşkulu bir şekilde yürüyebiliyor musunuz? İşte o zaman aşkolsun size derler, önemli olan bu. Asıl önemli olan, her koşul altında üyesi olunan partiye tam bağlılık içinde davranmak, o partinin iyi bir üyesi olmak için ne gerekiyorsa onu yapabilmektir. Habip Gül bu tutumun en seçkin, eşine nadir rastlanabilen bir örneğidir.

Mesele kusur meselesi değil. Bunlar olağanüstü insanlar değil, bunlar gerçek birer insan. İnsan ne demektir? İnsan kusurları da olabilen varlık demektir. Eşi diyor ki, Ümit yoldaş insanların ağlamayı yadırgamalarını anlayamıyordu. Çünkü ağlamak da insana özgü bir şey ve güzel bir şey. Yerine göre insan hırsından da ağlar. Gerçekten hırsından ağlayacak gibi olduğu bazı anları olabiliyordu Ümit'in. Bu son derece insani bir duygu ve davranış tarzı.

Dolayısıyla insanın zaafları da olur. Bir partinin zaafları da olur. Bir insan zamansız olarak kendi partisi ile belli bir konuda fikri olarak karşı karşıya da gelebilir. Bundan daha doğal ne olabilir ki? Önemli olan esasa ilişkin tutumdur; davaya ve temelde partiye karşı olan tutumdur. Şu veya bu konuda farklı da düşünebilir bir yoldaş. Olabilir. Bu onun kendi partisine sadakatine, güvenine, heyecanına hiçbir biçimde engel değil ki. Önemli olan bu. Ve parti birliği, partili kimlik ve partiye sadakat, tam da bu gibi durumlarda gerçekten sağlam ve köklüdür, amlamlı ve değerlidir.

Habipler'in ve Ümitler'in partisi geleceği temsil ediyor

Kendimiz için çıkarılması gereken sonuç ne? Kendimiz için çıkarılması gereken sonuç partiye ilişkindir, parti çalışmasına ilişkindir. Biz geleceği temsil ediyoruz, bunun tartışılacak bir yanı kalmamıştır. Bu konuda tartışma bitmiştir. Bu tartışma Türkiye'deki tüm öteki devrimci siyasal akımlar nezdinde de bitmiştir. Bu tartışma bitmiş bulunduğuna göre, biz belli bir kimliğin doğal temsilcileri olduğumuzu kanıtladığımıza göre, bunun ağır sorumluluğunu omuzlarımızda daha derinlemesine hissetmeliyiz. Tartışma bitmiştir de, hayat devam ediyor. Şimdi iş daha zor aslında. Bir ilden yoldaşların bu olay sonrasında sık sık söyledikleri bir şey var; tüm dikkatler üzerimizde diyorlar, ama bu bir tedirginliği, buna nasıl yanıt vereceğiz tedirginliğini de anlatıyor. Eğer tartışma bitmişse, bizim sorumluluğumuz çok daha ağır demektir.

Biz bir dizi badireden geçtik, biz öyle düz bir yolda yürümedik. '91'de bir konferans yaptık, arkası koca bir tasfiyecilik oldu, merkez komitemizin bir kısım üyesi gitti. Örgütümüzün bir bölümünü götürdüler, heba ettiler. Parti yılını birkaç seneye yaymak durumunda kaldık. Yani yolu hiç de kolay yürümedik, düz de yürümedik. Ne kadar da pürüzsüz bir yürüyüşümüz var, aşkolsun diyebilecek durumda değiliz. Mesele bu da değil. Neticede biz yol yürüyoruz. Ağır aksak, düşe kalka, ama yürüyoruz. Biz hep ileriye gidiyoruz. Daha iyi gitsek, daha hızlı gitsek, daha pürüzsüz gitsek kuşkusuz daha iyi olur. Ama böyle olamasa bile biz neticede yürüyoruz ve giderek bir takım şeyler yerli yerine oturuyor. Herşey bir yana, partinin kimliği oturuyor, parti yerini buluyor. Başkası tüketirken, biz ürettik. Başkası mirası çarçur ederken, biz başka bir şey yaptık. Bazı grupların övünç konusu bir mirası vardı, değil mi, bizde de büyük bir saygınlık

yaratıyordu ve biz basınımızda sahipleniyorduk. Onlar onu önemli ölçüde tükettiler, geliştirmek bir yana. Biz bir şey tüketmediğimiz gibi, bir gelenek yarattık ama. Birşeyler yarattık ve oturttuk. Yaratıyoruz ve oturtuyoruz. Başkası burada bir ölçü değil, çok yanıltıcıdır bu. Biz kalması gereken akımız diyoruz, o zaman bizim kaderimiz ile onların kaderi aynı olabilir mi? Bizim devrimciliğimizin ölçüsü ile onların devrimciliğinin ölçüsü aynı olabilir mi?

Yoldaşlarımızın sergiledikleri onurlandırıcı örnekten bizim çıkarabileceğimiz sonuç bu. Klasik bir deyimdir, onlara layık olmak denir; kaybedilen devrimcilere, yitirilen devrimcilere layık olmanın yolu budur; partiyi büyütmek ve bu davayı yaşatmak! O kısa siyasal özgeçmiş eskizinde de denildiği gibi, bu insanların boşuna ölmediğini kanıtlamak! Yoktan varetmek, varolanı büyütmek; insanların boşuna ölmediğinin kanıtlamanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi? Ve bugünün geçici konjonktürüne kimse aldanmasın. Bu yoldaşların siyasi yaşamı, bu yaşamın özeti gösteriyor ki, bizim partimiz geleceği temsil ediyor. Bugün biz küçük bir parti olabiliriz. Ama yarının patlamalarına hazırlanan bir partiyiz biz, yarının ruhunu taşıyan bir partiyiz. Karanlıkta öncü tabi ki yalnız olur ve zayıf olur. Fakat karanlıkta, zayıf dönemde, durgun dönemde ayakta durmasını ve yol yürümesini bilenler, devrimci patlama dönemlerinde de bu işin sahipleridir. Bolşevikler yenilginin o karanlık döneminde bir avuç insan olarak tutunmayı başaramasalardı, 1912'nin devrimci yükselişini kucaklayabilirler miydi? 1914'ten sonra savaşın yarattığı şovenizm ortamında bir avuç insan olarak gene dayanmayı başaramasalardı, 1917 Şubat'ından sonra devrimin partisi olabilirler miydi? Biz zor dönemde varolduk, dayandık ve yaşadık. Biz geleceği temsil ediyoruz. Burada yüceltilen bu insanlar, kendi dışımızdan yüceltilen bu insanlar, ancak geleceğin insanları olabilirler. Bunlar geleceğin partisinin insanlarıdır.

Bizim yoldaşlarımızın hayranlık verici devrimciler olduğu anlatılıyor birileri tarafından. Mahmut Almak, Habip'in anısı önünde büyük bir sevgi ve saygıyla eğiliyor. 20 yıllık bir işçi ve TKP/ML militanı bunu yapıyor. Habip'in ablasının o kısacık yazısı çok anlamlı değil mi? Habip yoldaş diyor, Nevzat yok onun için. Politik kimliği ile Habip var artık onun için. O kadar doğal bir biçimde Habip yoldaş diyor ki. Ne diyordu İzmirli yoldaşlar yayınlanan yazılarında; tarihte kaç kişi kendi normal kimliği ile değil de siyasal kimliğiyle bu denli özdeşleşmiştir? Kimse Nevzat demiyor, Ulucanlar'da da böyle bilinmiyor. Düşman çoklukla onu Habip Gül olarak anıyor, öldüğü ilk böyle, bu isimle duyuruldu. Habip'tir o ve bu bir siyasi kimliktir. Ne diyor ablası; *"O en küçüğümüzdü ve en büyüğümüz oldu."* İşte bu, budur. Ve kamuoyu önünde verilmiş bir söz: *"Habipler'i yaşatmak için mücadeleyi sürdürmeliyiz. Kahrolsun faşist Türk devleti! Yaşasın sosyalizm!"*

Kardeşini çok iyi tanıyan da bir insan, çok ilginç. Habip'in acılarını içine gömen ve acı çektikçe hırslanan bir kişiliği vardı, diyor. Gerçekten de öyle, örgüt yaşamından da biliyoruz bunu. Ama en sıkıntılı anlarında bile şu veya bu mesele üzerinde düşünmeyi ihmal etmeyen, yazmayı ihmal etmeyen bir devrimci bu.

Tekrar ediyorum, düz yolda giderken kenarında tesadüfen bulduğumuz insanlar değil bunlar, partimizin en eski kadroları. Habip'in bizdeki siyasal yaşamı '87'den başlıyor, yani daha en baştan, Tuna'ınki ise '91'de başlıyor, ki bugün bizde '91 öncesinden gelen kadro çok fazla yok.

"Bedel ödemekte hiçbir tereddütümüz yok, ancak..."

Habip yoldaşın Merkez Komitesi'ne yazılmış son mektubundan bir parça okuyacağım.

"Sevgili yoldaşlar;

Zindanlar sürecini biliyorsunuz, önümüzdeki sürecin ağır bedeller ödemeyi gerektiren bir saldırı süreci olacağı malumdur. Bedel ödemekte hiçbir tereddütümüz yok. Ancak kendi başına bedel ödemenin bir şey ifade etmeyeceğini siz de biliyorsunuz. '96 SAG ve ÖO sürecindeki durumumuz buna en bariz örnektir.

Süreci önden politik bir öngörü ve

hazırlıkla karşılamak zorunludur. CMK'da olmamamız önemli bir dezavantajdır. Bu dezavantajı bir nebze de ola Cezaevler Merkezi Örgütlülüğünü oluşturarak gidermeye çalıştık. Önden süreçleri tahlil etmek, buna uygun taktik politikaları geliştirerek merkezi düzeyde güçlerimizin önüne koymak, sürece hazırlık anlamında oldukça önemlidir. Özellikle Cezaevi Merkezi Örgütlülüğünü ilan ettiğimiz bir yerde, merkezi politika daha da zorunlu hale geldi. Çünkü tüm güçlerimiz Cezaevleri Merkezi Örgütlülüğünün ne diyeceğine bakıyorlar. Böyle olması da doğal..." deyip devam eden bir mektup bu.

Habip için önemli olan gerektiğinde tereddütsüz ölmek değil, fakat bu ağır bedel ödenirken partinin buradan hakkettiği politik kazanımı elde edebilmesidir. 2 Eylül'den, mektup yasağının gelmesinden hemen önce yazılmış son mektuptur bu. Bu insanlar ne yaşadıklarını, nelerle karşı karşıya olduklarını gayet de iyi bilen insanlar ve bu durumda onlar için önemli olan, kendilerinin akibeti değil, fakat partinin politik ve moral çıkarlarıdır. Bunu, bu örnek partili tutumu örneklemek için okudum bu mektubu.

"Süreci önden politik bir öngörü ve hazırlıkla karşılamak zorunludur." Bu sözün ışığında dönüp son bir seneye bakın; bu süreçte hücre tipi saldırısı üzerine ısrarla yazıp durmuştur bu yoldaşlar, bu süreci öngörüyle karşıladıklarının açık ve somut bir göstergesidir. Dikkat edin, Ulucanlar katliamının hemen öncesinde Bayrampaşa olayı vesile edilerek, ardından Ulucanlar katliamı kullanılarak, hücre tipi saldırı gündemleştirildi. Son bir yıldır basınımızın sayfalarında bu yoldaşlar tarafından özel bir ısrarla buna dikkat çekiliyor, gündeme alınan bu saldırıyı püskürmenin sorunları tartışılıyor. Bu saldırı gelecek, durmadan yeni F tipi cezaevleri yapılıyor, artı mevcut cezaevleri peşpeşe hücre tipine dönüştürülüyor; bu herhalde boşuna yapılmıyor, yoldaşların ısrarla vurguladığı buydu. Olaylar onların yanılmadıklarını gösterdi.

"Bu coğrafyada artık Komünist İşçi Partisi var"

Yakın zamanda bir işçi yoldaşa yazdığı bir başka mektubu var Habip yoldaşın. Anlaşılan sözkonusu işçi yoldaş, İmralı duruşmalarını izleyen ilk haftalarda Habip'e yazdığı mektupta, PKK'ye karşı eleştirilerimizin üslubu biraz fazla sert değil mi? demiş. Habip'in yanıtı aynen şöyle:

"Ulusal hareket cephesindeki gelişmeler ve yaratacağı sonuçları konusunda mutabıkız. Zaten parti bu konuda net bir tutum almış durumda. Benim değerlendirmelerimde üslubumu sert bulduğunu belirtmişsin. Ama ben tam tersini düşünüyorum. Biz bu akıma karşı yeterince 'yumuşak' ve sorumlu davrandık. Dün belli yönleriyle 'yumuşak' davranmamız ne kadar anlamlıydıysa, bugünkü sertliğimiz de o kadar sarsıcı ve anlamlıdır. Birileri teslimiyeti pervasızlığa vardırmışsa, biz de Kürt halkına ve devrime karşı sorumluluğumuz gereği bu pervasızlığa karşı en az mermer kadar sert olmalıyız. Duyabileceğimiz hiçbir kaygı yok.

"Bugünün atmosferinde bu sertliğimiz belli bir tepkiyle karşılanıyor olabilir. Ama bu geçici ve duygusal bir atmosferdir. Yarın bu atmosfer dağıldığında, herkes şapkasını önüne koyup söylediklerimiz üzerine düşünmekek zorundadır. Yani herkes bilmelidir ki, bir sınıfın ve halkın kaderiyle, geleceğiyle oynamak artık eskisi kadar kolay değildir. Bu coğrafyada artık Komünist İşçi Partisi var. Herkes söylediklerini on kez ölçmeli, bir kez biçmelidir. Aksi taktirde partinin ideolojik şiddetine katlanmak zorundadır. Aynı şekilde ulusal hareketin teslimiyet platformunun utanç verici destekçileri de bugün yaptıkları devrim tasfiyeciliğinin hesabını vereceklerdir. Tepkileri hiç önemsemiyorum. Biz dostlarımıza karşı ne kadar sorumlu ve hassas isek, dost olmaktan çıkmak eğilimi gösterenler veya çıkanlara karşı da o kadar acımasız olacağız.

"Sevgili dost, eleştirilerimizden sonra ulusal hareketle aramızda belli bir gerginlik doğdu. Şimdilik nispeten giderilmiş olsa da ilişkilerimiz oldukça soğuk. Kendi etkinliklerine bizi davet etmediler. Bergama'da ise bizi davet etmişler, ama mesajımızı okumamışlar. Biz de doğal olarak onları '96 Zindan Direnişi etkinliklerimize davet etmedik. Yani kimse

gücüne güvenerek bizi peşinde koşturacağını düşünmesin. Onlar bize bir tutum alıyorlarsa, biz onlara on kez tutum alırız. Öyle anlaşılıyor ki, birileri hala bizi başkalarıyla karıştırıyorlar."

Burada söylenenler bir şeyi anlatıyor. Ben parti bilinci diyorum ya, bu insan nerede durduğunu, neyi temsil ettiğini çok iyi biliyor. "Bunlar hala bizi başkaları ile karıştırıyorlar" diyor. Burada bir özgüven var, burada bir inanç var. Partisine ve partisi şahsında kendine...

Mektup şöyle devam ediyor:

"Sevgili dost, sermaye devleti ulusal hareketin teslimiyet platformundan da güç alarak yeni bir saldırı dalgası başlatıyor. Bunun bir ayağı da cezaevleri ve cezaevlerindeki devrimci dinamizmdir. Af, pişmanlık yasası bu saldırının esasını oluşturuyor. Bu yeni saldırı en azından '91 kadar karşılık bulacak. ('91'deki anti-terör yasasının geriletici bir etki yarattığını düşünüyor yoldaş, yenisi de en azından '91'deki kadar tahrip edici bir etki yaratacak anlamında söylüyor.) *Buna karşı etkin bir mücadele ile yüzyüzeyiz. '96 direnişinin 3. yıl dönümünde Eskişehir saldırısını püskürttük.* (Bu mektup Ağustos tarihlidir, iki TİKKO militanın Eskişehir tabutluğuna götürülmesine karşı yapılan eylemi kastediyor.) *Ama bu sadece basit bir yönüydü. Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz."*

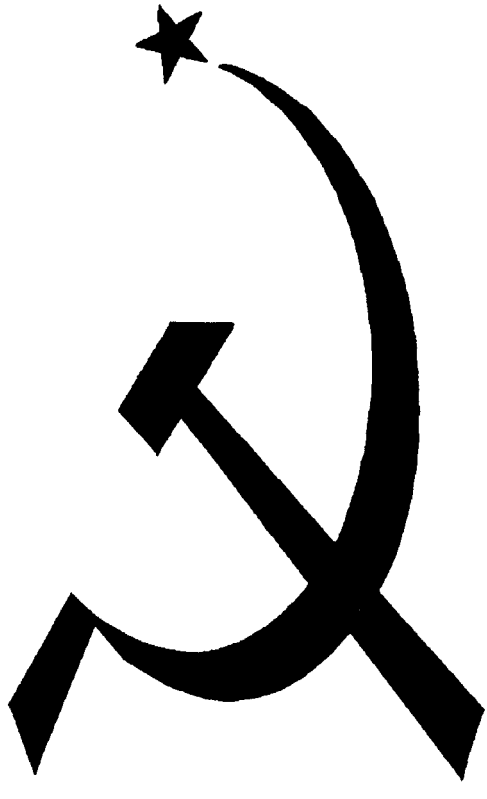
Bu sözler şimdi ne kadar da anlamlı!.. O zaman söylendiğinde, daha çok aşırı bir güvenin ifadesi gibi görünüyor. Ama şu an durumun kendisine ne kadar büyük bir doğallıkla oturuyor!:. Tam da söylendiği gibi yapıldı. Saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ettiler. Ölüm dahil herşeye hazır olduklarını gösterdiler ve partimizin bayrağına leke sürmek bir yana, onu yükseklerde dalgalandırdılar.

"Esas saldırı önümüzdeki süreçte gelecek. Ancak kendi adımıza bu saldırı karşısında esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz. Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz."

"Sevgili dost, buradaki dostlar iyidirler. Kızgınlığınız oldukça haklı. Partinin bu konuda başlattığı iç mücadeleyi oldukça isabetli ve zorunlu görüyorum."

Bu da partili bir tavır. Ola ki bu "iç mücadele" bir yerinden Habip yoldaşı da yalıyordur... Ama onun için problem asla bu değil. İki satır altta partinin iç mücadelesini haklı görüyoruz diyen bu yoldaş, iki satır üstte de, *"Biz hazırız, partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz"* diyor. Bu budur işte. Burada bir çelişki değil, tam bir bütünlük var; burada gerçek bir parti adamının tutumu var, tam bir partili davranış tarzı var. Yaşam ile söz buluştuğu zaman, burada gerçek bütün sadeliğiyle ve bütün görkemiyle açığa çıkıyor.

Aradan neredeyse dört hafta geçti, biz henüz bir şey söylemedik. Fakat bir yerde fazla bir şey söylememize gerek de yok. Örneğin bu mektup zaten çok şeyi kendiliğinden anlatıyor. Sözleri ve mücadeleleri bu insanları fazlasıyla anlatıyor. Bu konuda başka ne denebilir ki, buna başka ne eklenebilir ki...

'91 sonunda EGK ile ilişkileri gelişen ve çok geçmeden saflarımıza katılan Akın yoldaş '92 yılı sonunda aday üyelik için örgüte yazılı olarak başvurdu. Ayrıntılı özgeçmişini de içeren bu başvuru içerdiği belli değerlendirmeler ve yaklaşımlar nedeniyle dönemin İstanbul İl Komitesi tarafından yeniden kaleme alınmak üzere iade edildi. Aşağıdaki metin bunun üzerine kaleme alınmıştır. "Devrimci Birleşme" başlığı taşıyan bu ilk başvuru iade edildiği ve bu yeni metinle birlikte örgüte geri verilmediği için yazık ki parti arşivimizde bulunmamaktadır.

"Devrimci birleşme"ye ek...

Ümit Altıntaş/Akın

*(**Ön not:** Bu yazı temelde bir ek yazı olsa da, ana yazı ile ciddi bir farklılık taşıyacaktır. Bir birey-örgüt ilişkisi çerçevesinde olabildiğince soyutlayıcı bir tarzda, olabildiğince somut eksenli bir anlatımla...)*

"EKİM üyesini biz şöyle tanımlamıştık. Üç planda değerlendirilebileceğini saptamıştık. Bir, ideolojik kimlik; iki, devrimci kimlik; üç, devrimci örgüt yaşamına uyum." (*MK Tutanakları/4*, s.293, "Üyelik ve Aday Üyelik Sorunları Üzerine" yapılmış tartışmanın sonuçları)

Bir, ideolojik kimlik.

İdeolojik sağlamlık

"Birincisini, hareketin ideolojik çizgisinin genel esaslarını ve temel ilkelerini onaylamak olarak anlamıştık. Bunun onaylanması ve bu konuda belli bir kavrayış. Bu ikincisi, çok görece bir kavramdır..." (agy., s.293)

Başvuru metninden çıkarıldığı iddia edilen, "bütünleşememe", "eleştirisellik", "dışardanlık" hatta "üstten bakış", "dinamik kavrayıştan uzaklık" suçlamaları ne anlama geliyor?

Biz tüm bu suçlamaları "EKİM'in çizgisinin temsili" problematiği ekseninde, dinamik bir kavrayışla inceleyeceğiz.

Öncelikle EKİM'le ilk temas öncesi süreci kısaca anlatalım. ('90 Eylül-'91 Aralık) Bu dönemin öncesini özellikle geçiyoruz. Bu dönemin temel karakteristiği, ciddi bir devrimci hareketin (devrimci öğrenci hareketi) varlığı ve bir önceki dönemdeki genel ve soyutlama ağırlıklı bir devrim ve sosyalizm savunusundan küçük-burjuva devrimciliği eleştirisi temelinde bir dizi konuda açıklık ve pratik farklılaşmadır. Herşeyden önce ideolojik sağlamlıktan, kararlı devrimcilikten ve tüm bunların koşulladığı misyon duygusundan uzak olunsaydı, bu teori-pratik verilebilir miydi? (Özellikle EKİM'in varlığından bile habersizlik şartlarında -Eksen Yayıncılık'm kitapları ile tanışma Mart '91)

Komünistlerin temel sorununun, devrimci sürecin bulunduğu seviyeden bağımsız olarak, örgütsel bağımsızlık olduğundan hareketle, bunu bir birey olarak gündeme almak üstünlüğü vardır. Bu kararlı ve net perspektifin ilk güçleri çıkarmayı hedeflediği iki temel alan vardır. Politikleşmeye açık kitle ve devrimci demokrat kesim. Küçük-burjuva devrimciliğini ayrıştırma gibi bir görevi görme ve bunu nasıl gerçekleşeceği sorusu üzerinden alman bir tavır vardır. Ayrıştırmada İYÖ-DER'i öncelikle alan saymak; bu tespitin belli avantajları ve dezavantajları olmuştur. Bu çabadan belli başarılar da sağlanmış, ama tam da bu avantajların kazanımlaştığı noktada dezavantajların kayıpları görülmüştür. Bu tavrın avantajları nedir, ya da bu kararı aldıran öngörüler nelerdir? Birincisi İYÖ-DER'in bir tür yasal DEV-GENÇ halindeki pozisyonunun koşulladığı sistematize çalışma çabasıdır. Burada çalışmanın ayrışmayı hızlandıracağı görülmüştür. İkincisi ise ideolojik mücadelenin tek bir anlayışla yapılmasının daha az dağıtıcı ve dolayısıyla daha etkili olacağıdır. Bu avantajlar tam da aynı özelliklerden bir dizi dezavantajı da koşullamıştır. Bu dezavantajların büyüklüğünü gözden kaçırma ise kazanımları ciddi oranda sınırlamıştır. Bu dezavantaj nedir? Devrimci-Sol'un küçük-burjuva devrimciliğin en tutarlı temsilcisi olmasının koşulladığı proleter

sosyalizme çıkabilecek potansiyellerin zayıflığıdır. Bu alandaki çabanın sonuçlarından önce, bu sürecin son döneminin (Mart '91 sonrası) ... üzerinden EKİM'le tanışmayı içerdiğini belirtelim. Bu ayrıştırma çabasının sürekli bir polemik, pratik çabanın genel kitleye taşınması ve diğer yapılanmalarla (birim, dernek) yalıtılmışlığı aşma ile bütünleştiğini belirtelim. Sürekli polemik ve çalışma farklılığı (ayrıca belirtilecek olmakla birlikte, ayrıştırmanın, genel öğrenci kitlesini politikleştirme saldırısına bağlı olmasından koşullanan farklılığı kastediliyor) Dev-Genç saflarında bile yankısını bulmuştur. (İYO-DER sempatizanı düzeyinde ve Dev-Genç'in ileri düzeydeki bir dizi insanında, EKİM'in ideolojik önderliğini kabul temelinde örgütlenme fikrine kadar ulaşılmış, ama bir dizi nesnel ve bunun koşulladığı öznel yetersizlik, kritik andaki niteliksel sıçramayı engellemiş, bu şartlarda militan bir örgütsel destek düzeyinden entellektüel bir destek düzeyinde niteliksel gerileme yaşanmıştır. Halen bu unsurlar pozisyonlarını aşma çabasındadırlar.) Kritik andaki eksiklik, bir örgütlenme bağı olmaması ve bu unsurlara kendilerini aşma olanaklarının bu nedenle sağlanamaması ile, örgütçülük yeteneğimizin görece yetersizliğidir. Bu sürecin geride bıraktığı temel dezavantaj, diğer devrimci yapılanmalardan belli bir yalıtılmışlık ve soğukluk mirasıdır. Bu süreç, programatik konularda da (modern revizyonizmin ifade olarak da kabulü) EKİM çizgisine bir ilerlemedir. Ekim '91 seçiminde tavrımız (EKİM'in "Devrimci Seçim Bloku"nu gözeten tavrını bilmemize rağmen) "boş oy" idi.

Bu sürecin en temel özelliği ise, bağımsız komünist alan örgütlülüğü inşası görevine rağmen, temel çalışma alanının geniş öğrenci kitlesinden koparılmaması ile, zor ama sekterizm eğiliminin önündeki en temel mevzinin tutulmasıdır. Bu bakışın devrimci öğrenci hareketindeki dağılma döneminden sıradan kitleden ileri grupsal yapılar çıkarması ve bunun kitlenin bağrında olması ile öncüyü bu çabanın içinde yetiştirmesi, dönem açısından büyük kazanımlardır.

Bütün bu dönemi sadece bir süreç değerlendirmesinin oturtulabilmesi için yaptık. Şimdi '91 Aralık- '93 Ocak dönemine geçelim. Bu dönemin ilk sağlıksızlığı EKİM'e ulaşma tavrımızdır (... üzerinden). Bundan sonraki 14 aylık süreç pratik açısından (devrimci kişilik) kimse tarafından sorun edilmediğine göre, yazıda esas olarak teorik-politik konuları ve bu konularda da sadece doğrulandığımız konuları (kuşkusuz şimdilik) inceleyeceğiz. Öncelikle şunu belirtelim. EKİM'in çizgisiyle bütünleşme ile EGK'yla bütünleşme sorununu (bu yapının EKİM çizgisine uzaklığı nedeniyle) iki ayrı konu olarak inceleyeceğiz.

Yapılan eleştirilerdeki "dışardanlık", "eleştirisellik", "bütünleşememe" nerelerden kaynaklanıyor? Öncelikle yarı-aydın bir karakter üzerinden, ve bir önceki dönemin temel üstünlüğü olan bir örgüt gibi düşünme alışkanlığı bu dönemde örgütsel muhatap bulmama koşullarında belli kolaycı sonuçlara evrilebilmiştir. Bunun yazılarımızın geneline değil, sadece "orta burjuvaziye tavır" konusunda bir yansıması oldu ve farkedildiği ilk anda geri çekildi. Bunun dışında gençlik ile ilgili yazılarda özel bir üslup oluştu. Ama biz daha yazıları iletirken bunun zorunluluktan oluştuğunu ve konuların özü tartışıldıkça bunun kalkacağını defalarca belirtmiştik. (Tasfiyeciliği belli bir süre içinde barındırmak zorunda kalmış bir hareketin bu özel üslupların olağanüstü şartlarda oluştuğunu çok rahat anlaması gerekir).

Tüm bu tekil hata (orta burjuvazi) ve nesnel zorlamalara rağmen, bu tavırların neler ürettiğini de görelim. Eleştirilerin (dışardanlık, eleştirisellik, bütünleşememe) tamamı doğrudur. Ama yönü yanlıştır. EKİM'in dinamik gelişen çizgisiyle değil, hata ve zaaflarıyla bütünleşilememiştir, bunlara dışardan ve eleştirisel yaklaşılmıştır. Nedir? Bir açıklık (örgüt içi demokrasi) pratiğine hep dışardan, eleştirisel bakılmıştır. Peki 14 aylık süreçteki tüm yazılarımızda yaptığımız eleştirilerin doğruluğu ortaya çıkmamış mıdır? EKİM, belirleyici üstünlüklerinde bir gerileme olarak görüp, özeleştiri yapmamış mıdır? Artı bizim bu sorunu farkettiğimiz (örgütle ilişki düzeyimiz de düşünülsün) tarih Aralık '91'di. İlk yazılarımızdaki vurgu bu yönde bellidir. Bu hiç de kolay ve düşünmeden tavır almanın değil, belli ilk göstergelerden öngörülere dayanıyordu ve şaşırtıcı bir hızla doğrulandı.

Peki kim bu konuda EKİM'in çizgisini temsil etmektedir? Sadece eleştirisel olarak değil, yapıcı olarak da bu bakış ve kavrayışın karşılığı bir pratik vermedik mi? Daha örgütle ilk temaslarımızda, sağlam bir birleşmeye ayrılık çizgilerinin net çizilmesi gerektiği üzerinden yaklaşmadık mı? (*"EKİM Enternasyonalizmden Ne Anlıyor?"* ve *"Sürekli Devrim, Troçkizm Öcüsü ve Enternasyonalizm"* yazıları örgüte yollanan ilk iki yazıdır ve örgütle temasımızın ilk 2-3 ayında yazılmıştır).

Şimdi bir başka konuya, tasfiyeciliğe gelelim. Dikkat edilirse, üçüncü yazımız "Parti, Çekirdek, Sekt" (*Ekim*, Nisan '92), ideolojik-programatik konularda kopuşun ilerlememesi ya da sağlanamamasının nelere yolaçabileceği üzerineydi. Bu konuda doğru halkayı yakalamış (sorunların örgüte yansıyacağı), ama açık ideolojik mücadelenin yokluğu nedeniyle oluşan bilgi yetersizliği nedeniyle, gerilemenin tersten (tasfiyecilik değil sekterizm) olacağını belirtmiştik. Ama burada bir kez daha belirtelim, sorun hiç de tespiti tersten yapmamız değildi. Tespitin esası örgütsel gerileme sorunudur. Biz bu sorunun önemini belirtirken, diğer unsurlar bu fikri yadsıyordu. Tabi ortada yaygınlaşmış "kaybedilmiş bir yıl" söylemi yoktu. Peki kim EKİM'in çizgisini temsil etmektedir? Teori-pratik bütünlüğü içinde bu konuda alanımızda yazdığımız onca yazının ve birleştiği fikrin anlamı nedir?

Tasfiyeciliğin bir alanı olarak legalleşme üzerine bizde de yansısını bulan pratik konusuna gelelim. Evet, bu "15 günlük legal politik yayın" kararı kim tarafından alınmıştır? Mart '92 MK kararlarlarının şimdilik geniş içeriğine ulaşamadık, ama Olağanüstü Konferans bu kararı geri almıştır. Peki kim EKİM'in çizgisini temsil ediyor? Biz bu kararı duyuşumuz üzerine derhal tersten tavır almadık mı? Bulunduğumuz platformda tam da bu anlama geldiğini belirtmedik mi? Bu sırada tarih Ağustos '92 idi ve biz sorunu gene yaşamsal önemde bulduk ve MK kararı olmasına rağmen *"Devrimin Zaferini Örgütlemek"* yazısını kaleme aldık (hala tasfiyecilikten tüm boyutlarıyla haberimiz yoktu). Olağanüstü bir dönemin olağanüstü bir uygulaması olarak komünist militanları EKİM'in çizgisini sahiplenmeye ve kararı geri aldırmaya çağırmadık mı? Peki kim EKİM'in çizgisini temsil ediyor? Tasfiyeciliği gören ve mücadele eden, ama ortak olduğu hatayı gösteren yazıya sayfalarını kapatan MYO mu?

Bunlar sadece bir yıl içinde doğrulanan tavırlardır. İdeolojik konularda da, kuşkusuz daha uzun bir sürede, ilerleyen ve dinamik EKİM çizgisini kimin temsil ettiği ortaya çıkacaktır.

Son olarak yeniden "dışardanlık", "eleştirisellik", "bütünleşememe" üzerine bir şeyler söyleyelim. Tüm örgüt unsur ve platformlarına bir önerimiz var. Biraz daha örgütün "dışından", örgüte "eleştirisel", örgütle "bütünleşmeden", Marksizm-Leninizmin "içinden", Marksizm-Lenizizm'le "bütünleşen" yaklaşımlar verilsin. Çünkü bu örgüt bir çekirdek, parti değil ve bunun tüm sınırlılığını üzerinde taşıyor. Kısacası devrimci demokratizme karşı üstünlüğümüzü öne çıkarmaktansa, partiye karşı geriliğimizi öne çıkaralım. Partili gibi düşünüp, partili gibi savaşmak. İşte ihtiyacımız!

Şimdi EGK problematiğine geçelim. Ama şunu da belirtelim. Bu konu fazla tartışılmayacaktır. EKİM bu alanda proleter sosyalist hattı net olarak koysaydı, sorun kolayca çözümlenirdi. Doğrulanmış veriler üzerinden kimin EKİM çizgisini temsil ettiği kolayca gösterilirdi.

Yazık ki EGK kendiliğindenci bir politikasızlık içinde ve EKİM bunu değerlendirmeden henüz uzak.

Bu konuda belirtilecekler, bunun tüm sınırlılığını taşıyor. Öncelikle EGK genelde sekt yapısını koruyor. Bu gerçek örgütsel gelişmenin de sekt ağırlıklı yaşanmasını koşullamıştır. Buradaki tavırların daha "dışardan", "eleştirisel", "bütünleşmemiş" olduğu görülmüştür. Bu EGK'nın sorunlarının ağırlığından ve daha yakıcılaşmış olmasından kaynaklanmıştır. Gençlik içinde ilk birimde bulunuşumuzdur. Boğaziçi işgaline kadar da alanda tavrımız temelde "eleştirisel" değildi. Bunun nedeni bu konuya görece uzaklığımız, ideolojik ayrılıkları baştan koyma görevi ve sorunların düzeyi konusundaki bilgilenme eksikliğidir. Ama ilk virajda (Boğaziçi işgali) politikasızlık ve olduğu kadarıyla yalpalama, yapıcı ve yol açıcı bir çabanın hakim kavrayışı yıkmadan inşasının zorluğunu gösterdi. 1 Mayıs

ise bir dönüm noktası oldu. Açık ideolojik mücadele temelinde mücadeleyi esas aldık ve 7 temel önermede ifade olan bir reorganizasyon önerdik. (*"Gençlik İçinde Sınıfsal Bakış ve Bir Yanlış Kavrayış"*, Haziran '92) Bir kez daha, olağanüstü bir dönemin olağanüstü bir pratiği olarak, yazının EGK unsurları arasında dağıtımını önerdik. Ama tavırlarımızı hiç de "eleştirisellik"le sınırlamadık ve yapıcı önerilerde bulunduk. ("EDG= Sosyalist Üniversite Örgütlenmesi", Haziran '92) Biz bu yazıda genel eğilimleri ve doğrulanmış (şimdilik) bakışlarımızı andığımız için soralım. Haziran '92 tarihinde biz "yazın eğitim çabasının verileceği" ve "yeni döneme yeni bir şekilde" gireceğimiz söylemine ne tavır almıştık? Bunun çok zayıf bir ihtimal olduğu, ama bunun bizim çabamızı azaltmayıp yükselteceği, buna rağmen eğitim ve yenilenme sağlanmasa, yeni dönemin yıkım olacağı. Peki kim haklı çıktı? Yaz dönemi fiyaskodur. Gençlik önderliği ilk defa taraftar ve üyelerinin gerçekliği ile yüzyüze gelmiştir. Bu farkedilmiş, ama hiçbir ciddi sonuç çıkarılamamıştır. Bizim çabamızı yükseltmemize ve toptan değerlendirme isteğimize karşı üretilen, Haziran '92 tarihli yazının üslubu tartışmasıdır. Peki üretilen nedir? Gençlik üst komitesinde ideolojik dağınıklık ve tıkanıklık, ciddi bir daralma, bireyci kaçışlar ve birim yapıların dağılması. Bunun adı yıkımdır. Gençliğin durumunu daha fazla anlatmayacağız. Ama EGK net bir politik değerlendirme yaptığında, herkes EKİM'in çizgisini kimin temsil ettiğini görecektir.

Bütün bunların üstüne küçük bir soru olarak, bu "eleştirisel", "bütünleşmemiş", "dışardan" tavrın Ekim ve Kasım '92 tarihli MYO'da nasıl yer bulabildiğini de soralım. (*"Politikleşme Saldırısı ve Sol Eğilimler"*, *"Devrim Kitlelerin Eseridir"* yazıları basit haber yazıları değildirler ve bütün yıl boyunca gençlikle ilgili -gençliğin içinden yazılmış- haber olmayan ve MYO'da yayınlanan tüm yazılardır.)

Üç, devrimci örgüt yaşamına uyum...

"Olağanüstü" devrimcilik

Bu yazıda, "iki, devrimci kişilik" sorunu, aday üyeliğe engel teşkil eden bir yönü olmadığından, ideolojik kimlik içinde dolaylı da olsa bulunduğundan ve son olarak bu yazı bir "Ek" olduğundan geçilmiştir.

Evet, bu üçüncü konuda yine "üslup" ve "dinamik kavrayış" sorunları var. "Üslup" konusuna bir kez daha girmeyeceğiz elden geldiğince, ama bu "dinamik kavrayış" sorunu tartışmayı hak ediyor. Öncelikle bu "dinamik" kelimesi üzerine biraz düşünülmeli. Dinamik yani hareket halinde, peki bu hareket ne yönde? Evet EKİM bir ileri çıkıştır ve genel planda yoluna devam etmektedir. Ama bu hareket her an ve her konuda ileri yöne midir? Ya da soruyu şöyle soralım: "Hatalar gelişme diyalektiği içindeki önlenemez hatalar mıdır?" Bu incelemeden bile cevap verilebilecek bir sorudur ve kim sorunların çift yönlü çözülme ihtimalini görmezse, o basbayağı bir idealistir. Evet bunda sonra belirtelim, "dinamik kavrayış" hareketin ileri de, geri de gidebileceğini görmektir. Görmek yetmez, tabi buna uygun bir pratik de gereklidir. Peki kriter nedir? Bir çekirdek için kriter, kopuşun başladığı yer değil (küçük-burjuva sosyalizmi) niteliksel bir üst aşama noktasıdır (parti). Evet EKİM parti ile kıyaslanmalı ve partiye ilerlemelidir.

Şimdi tüm eleştirilerimizdeki ve yazılarımızdaki vurgulara bakalım. Sorunları önemsememe ve ertelemenin çizgiyi ve kadroları gerileteceği ile ilerlemeyen yapının gerileyeceği... İşte size dinamik kavrayış! Bütün yazılardaki vurgular ile bu arada *"Parti, Çekirdek, Sekt"* yazısını koşullayan mantık bu kavrayıştır. Tersinden biz bulunduğumuz alanda bu kavrayışın ve buna uygun pratiğin en küçük örneğini görmedik. Biz bu yöndeki alanın boşluğunu görüp buraya derhal müdahale ile bunun basit bir söylemden öte teori-pratik birliği içinde olduğunu göstermedik mi? Statik bir kavrayış, sorunlara müdahale için bulunduğu pozisyonu bile tehlikeye atıp, sorumluluk alıp, sonradan kendini zorlayabilecek bir üslup ve davranış (pratik çalışma boykotu) kullanır mı? Bu söylem ve tavırlar sorunların olağanüstü acilleşip yakıcılaşmasından değil mi?

Küçük bir notla bu sorunun ideolojik konulardaki yankısına bakalım (bu eleştiri asıl burada yapıldığı için). Öncelikle, bir örgüt, genel sekreterinin bilinç seviyesi üzerinden

değil, kollektif bilinci ve platformları üzerinden değerlendirilir. Arnavutluk konusundaki değerlendirmenin (H.Fırat imzalı) Arnavutluk'un çöküşünden sonra yazılması ile (bu konudaki ilk ciddi yazılı çabanın örgütün 6. yılına rastlaması) H. Akarsu imzalı (örgütçe geri) yazının MYO'da yer bulması arasında hiç mi bağ yok? Küçük ve anlamlı göstergelerdir, bu anlamıyla da örgütün sahiplendiği veya özeleştirisini vermediği konularda eski metinlerin gösterilmesi hiç de "dinamik" gelişen yanı görmemek değildir. Bu, bunun gecikmesinin ne anlama gelebileceğini gösterme çabasıdır ve yöntem konusunda özeleştiri vermede de problemlerin varlığını gösterir. Bizim temel vurgumuz -parti kriterine göre bile- geri olanları değil, gerileyenleri vurguluyor.

Son olarak şunu belirtelim. Yüzünüz geriye dönükken de ileri gidebilirsiniz, ama bunun hızı tartışılır. Parti kriteri biraz bu hızın yaşamsal önemi üzerinden yakıcılaşır ve olağanüstü dönemlerde olağanüstü tavırların da koşullayıcısı olur. (Bu olguyu EKİM'in son süreçten biraz bilmesi gerekir. Özellikle hukuki sorumluluk ve üslup konularında.) Bu noktada artık olağanüstülük bile niteliğini kaybeder ve olağanüstü dönemin olağanüstü eylemi olarak olağanlaşır. Asıl bu tavırın alınmaması siyasi sorumlulukça olağanüstüleşir. Şimdi tüm bunların ışığında kimin üslubu eleştirisel ve dinamik kavrayışı yok? Bütün bu söylenenler ışığında olağanüstü dönemlerin olağanüstü tavırları olan üslubumuzun ve çalışma boykotunun altına imza atıyoruz. Bunların ışığında çalışma boykotunun 6 aylık merkezi tartışma ve açık ideolojik mücadeleyi aksatma tavrını yıkışından dolayı başarılı bir eylemdir diyoruz ve söz veriyoruz; her olağanüstü dönemde siyasi sorumluluğumuz gereğince olağanüstü tavırlarla "olağanüstü" devrimci olacağız.

Sonuç ve kısaca örgüt-birey.

Değerlendirme istiyoruz

Son başlık altında bazı küçük anlama farklarını silelim. Yazıda EKİM ile birey (yazının yazarı) arasında bir kıyaslama yoktur. Zaten olamaz da. Her ikisi de farklı kriterler üzerinden değerlendirilmiştir. EKİM parti kriterine göre, yazar aday üye kriterine göre. EKİM bir partiye göre geridir. Yazar (örgütle ilişki düzeyi düşünülsün) aday üyeye göre ileridir. Bu halen yazının ve yazarın iddiasıdır. Bu kriter farklılığı kaldırılarak, örgüt-birey arasında bir kıyaslama iddiası yoktur. Ama tüm iddiaya rağmen yetkili organ başvuruyu reddetmiştir. MK Tutanaklarında üyelik için görece kelimesi dururken, ideolojik sağlamlık bir pratikçe sınanmışken, devrimci kimlikte sorun yokken, devrimci örgüt yaşamında pratiği engellemeyen (genelde) bir olağanüstü görevleri sahiplenme varken, bütün bunlar bir aday üye bile değilken varken, nasıl bir red kararı alınabiliyor? Anlaşılır değil.

Yeterli açıklığın ve anlaşılamamanın ürünüyse, bu "ek" sorunu kaldıracaktır. Ama bu karar bu yazıya rağmen sürerse, hiç değilse bir yazılı değerlendirme istiyoruz. Neler yetersizdir? Birikimimiz mi, iddiamız mı, pratiğimiz mi, ilerlememiz mi? Bunca süredir çabamızın karşılığı hiç değilse böyle bir değerlendirme olmalıdır ki, yarından itibaren nelerin eksik olduğu üzerinden bilinçli bir aşma çabası verelim.

Herşey komünizm için!

Akın ÖZEN
(1993 başı)

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Asla affetmeyeceğiz!

Bu ülkede devlet devrimci tutsakları hiçbir zaman teslim alamamıştır. Devrimci direnişin kökleri Denizler'e, Mahirler'e, Sinanlar'a, İbrahimler'e dayanmaktadır. 12 Eylül karanlığında bile bu gelenek kırılmamıştır. Ulucanlar katliamı karşısında sergilenen ölümüne devrimci direniş bunun yeni bir kanıtı olmuştur.

Ulucanlar eylemi koğuş sorununu çözmek içindi. İdare bu sorunu tırmandırmak için özel bir çaba harcadı. Bunun faşist bir katliamın gerekçelendirilmesi için yapıldığı çok geçmeden anlaşıldı. Devlet Ulucanlar'a kontra çeteleriyle saldırdı. Kürdistan'da gerillaların kol, burun, kulaklarını kesen jitemli elemanlarının da içinde yer aldığı katiller sürüsü 10 yiğit devrimciyi işkencelerle ve kurşunlarla katlettiler. Diğer tutsaklar ise ağır şekilde yaralandılar. Ardından sermaye medyası, cezaevleri çiftlik gibi, devletin hakimiyeti yok, teröristlerin kurtarılmış bölgesi vb. türünden aşağılık bir propagandayla katliamı haklı göstermeye çalıştı. Ama tüm bunlar boşuna. Devletin devrimci tutsakları teslim almaya gücü yoktur. Devlet sayısız kez katliamlara yönelmiş, her seferinde direnişle karşılaşmıştır. Ancak devletin kapsamlı bir saldırı hazırlığı içinde olduğu açıktır. Yeni saldırılar bir kez daha devrimci direniş duvarına çarpacaktır.

Şehitlerimize sahip çıkmanın ve onlara yaraşır olmanın yolu, uğruna canlarını verdikleri devrimci değerlere sahip çıkmaktan, gösterdikleri yoldan ilerlemekten, kızıl bayrağı en yükseklerde dalgalandırmaktan geçiyor. Habip ve Ümit yoldaşlarımız başta olmak üzere bütün şehitlerin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Devrim şehitleri ölümsüzdür! Asla affetmeyeceğiz!

İstanbul'dan komünist işçiler

İşçi eğitim çalışmasında ilk adımlar...

Çevremizde bize ilgi duyan, öğrenme ve mücadele konusunda istek taşıyan bir grup genç işçiyle eğitim çalışması yürütme kararı aldık. İlk önce sınıflı toplumlar tarihi, daha sonra Türkiye'de toplumsal mücadele ve devrimci hareketleri ele alacağız. *"İlkel Toplum, Köleci Toplum, Feodal Toplum"* kitabı ile birlikte *"Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı"* broşürümüzü inceleyeceğiz. Bu kitaplar okunduktan sonra düzenli periyodlarla bir araya gelip, konular üzerinden canlı bir tartışma ortamı yaratarak çalışmayı daha verimli hala getireceğiz. Konuları sadece kitaplara bağlı kalmadan güncel gelişmelerle birlikte ele alacağız. Marksist dünya görüşünü ve Marksizmin yöntemini canlı bir şekilde kavramaya özen göstereceğiz. *Platform Taslağı*'nı, Konferans Belgeleri olarak sunulan diğer kaynaklardan da beslenerek, hareketimizin bu konulardaki görüşlerini ve kullandığı yöntemi daha iyi kavramaya gayret edeceğiz.

Her ileriye çıkmaya aday öncü işçinin Marksizmi ve partimizin görüşlerini kavramak için çaba sarfetmesi gerekir. Burada bize düşen bu eğitim çalışmasını ihtiyaçlara karşılık verecek tarzda örgütlemektir. Birebir ilişkilerde bazen romanlar bazen de teorik eserler verdiğimiz işçiler oluyor ve olumlu bir etki de bırakıyor. Fakat artık bunu sistemli ve bir grup çalışması olarak yapmanın çok daha öğretici ve işlevsel olacağını düşünüyoruz.

Bu çalışma içine girenler, partimize sempati duyan, yaşantısı ve kişiliğiyle bize güven veren ve tamamı işçilerden oluşan çeper güçlerimizdir. İçlerinde sınıf mücadelesi deneyimine sahip işçiler de vardır. Yarın her biri sınıfın birer öncüsü olmaya adaydır. Biz bu güçleri teorik ve örgütsel açıdan hazırlayarak yarının donanımlı kadroları olarak yetiştirme süreci içindeyiz. Bir süre sonra bu eğitim gruplarını bulunduğu bölge, sektör ve birime dönük çalışma gruplarına dönüştürmeyi hedefliyoruz.

Bölgemizde sendikal mücadele ya da gelişecek bir hareketlilikte ortaya çıkabilecek öncü güçlere yol gösterebilecek düzeyde bir siyasal önderlik pratiği konusunda bugünden yetkinleşmeliyiz. Grup çalışması böyle bir hareketlililik üzerinden açığa çıkan güçlerden oluşturulabilmiş olsaydı, sınıf hareketine müdahale ve sınıf kitlelerine öncülük yönü çok daha güçlü olurdu. Biz elimizdeki güç ve imkanlardan hareket ederek bu konumu kazanmak için çalışacağız.

İzmir'den partili işçiler

Partimiz 1 yaşında!..

Türkiye işçi sınıfının komünist partisi kurulalı 1 yıl oldu. Bu ilk yıldönümünün 26 Eylül katliamı sonrasına denk gelmesi buruk bir sevinç duymamıza neden oluyor. Çünkü bu katliamda öldürülen on yiğit devrimciden ikisi, partimizin gözbebeği Habip ve Ümit yoldaşlardı. Tuna yoldaş kongre kapanış konuşmasında, işçi ve emekçilere, büyük bir inançla parti davasının kazanıldığını ifade ediyor, artık uğruna tereddütsüzce öleceğimiz bir davanın kazanıldığını müjdeliyordu.

Bugün bu sözlerin gücü ve etkisi hepimiz için daha farklı. Yoldaşlarımız bunun sadece güzel bir söz kalıbı olmadığını, çok önemli bir niteliği ifade ettiğini "tereddütsüz ölerek" gösterdiler bizlere. Bir davaya inanmak nedir? Onu savunmak için onurlu bir şekilde ölümü karşılamak ne demektir? Artık bizler için daha net ve daha somut. Her iki yoldaşımızı da tanıyanlar "keşke onlar yaşasalardı da, biz ölseydik" diye düşünmüşlerdir. Şimdi yapmamız gereken, onların yerini doldurmaya çalışmaktır. Onların bizlere miras bıraktığı direnişçi ve militan kimliği sonuna kadar savunmak ve geliştirmektir.

Her işçi yoldaşımız bir Habip Gül olmalıdır. Her genç yoldaşımız da bir Ümit... Düşmana "ölmekle tükenmeyiz, bir gider bin geliriz" diyebilmeliyiz. Her grev, her direniş çadırında, Habip'in sesi gürlemeli, kalbi atmalı. Her gösteride, her barikatta Ümit'in gür sesiyle haykırdığı sloganları patlamalı, gözleri parlamalı. Her işkencecinin kabusu olmalı binlerce Ümit ve Habip. Her zindan duvarı Habip yoldaşın balyoz darbeleriyle yıkılmalı. Ve her sevda çiçek açmalı; Ümit, Ümit... Habip, Habip...

Bu öfke nasıl dinebilir ki, kızıl bayrağımız zaferle dalgalanmadan. Bu sevda nasıl teslim alınabilir ki, karanlıkları yırtan güneş solmadan. Bizim geceyle batmayan Güneş'imiz var. Ayrılıkla solmayan Gül'ümüz var. Karanlık ve acımasız güçler döndüremez bizi yolumuzdan. Bitiremezler umudumuzu, söndüremezler ışığımızı. Çünkü partimizle yürüyoruz devrim yolunu.

Yaşasın TKİP!

Ö. Esin

Bir Habip ölür, bin Habip doğarız!

Sınıf kinimiz ve öfkemiz artık daha da bilendi. Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarının ölümüne yiğit direnişi işçi sınıfına, bizlere yürünmesi gereken yolu gösteriyor, mücadele yolumuzu aydınlatıyor. Düzenle ciddi bir devrimci hesaplaşmaya, ona cepheden savaş açmaya itiyor.

Güçlerimizi buna göre seferber edeceğiz. Bulunduğumuz kenti kısa zamanda partimiz için bir sıçrama alanı haline getirmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Cenaze töreni vesilesiyle bölgemizi daha yakından tanıdık. Çalışmada zayıf kalan yönlerimizi bir kez daha gördük. Önümüzdeki süreçte bunları hızla aşacağız.

Habip Gül yoldaşımızı yakından tanıyanlar, onun tutarlı ve kararlı bir insan olduğunu, boş konuşmayı sevmeyen, doğru bildiğini yapmakta hiç tereddüt etmeyen bir devrimci olduğunu anlatıyorlar. Onu şahsen tanımayanlar ise, yoldaşın bulunduğu dönemdeki fabrika çalışmasının gücünü biliyorlar. O dönemki çalışmanın etkisi bugün hala hissedilmektedir. Demir-Çelik işçi servislerinin geçtiği yolun silahlarla kesilerek bildiri dağıtımı yapılması vb. militan faaliyet hala birçok çevre tarafından hayranlıkla anılmaktadır.

Habip Gül yoldaş bölgemizdeki bu topluluk içinden çıkmış, bu işçi-emekçi topluluğunun öncü devrimci temsilcisi olmuş yiğit bir insandır. Bundan dolayıdır ki, cenazesi bölgede işçi ve emekçiler tarafından da sahiplenilmiştir. Bu onun nasıl sevildiğinin ve sayıldığının da bir göstergesidir.

Şimdi onun kızıl kanıyla da sulanan bu isyan topraklarında yeni Habip'ler boy verecektir. Onun yürüdüğü yolda işçi sınıfının bağrından yeni komünist önderler yetişecektir.

Düşman da bunu böyle bilmelidir!

İzmir'den işçi yoldaşları

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Yiğit yoldaşlarmızın anısı önünde saygıyla eğiliyorum

Onlar yenilmez bir davanın temsilcileridir

Ulucanlar zindanında katledilen Habip Gül, Ümit Altıntaş yoldaşlar ve devrimci siper yoldaşları Türkiye devrim tarihinde ölümsüzleştiler. Onları asla unutmayacağız. İşçi ve emekçiler bu katliamın hesabını sermaye devletinden er geç soracaklar.

Habip yoldaş ile tanışmamız bir bayan yoldaş aracılığıyla oldu. Komünistlerle henüz yeni tanışmıştım. Onların hayata bakışı, hep ezilenlerle birlikte ezilenlerin kurtuluşu için mücadele etmeleri, bu mücadelenin nasıl yürütüleceğini ve zafere götürüleceğini bilmeleri bir işçi olarak beni de etkiliyordu.

Habip yoldaşın sıcaklığı ve sevecenliği nedeniyle onunla kaynaşmam daha çabuk oldu. Tanıştığımız dönemde bir tekstil fabrikasında çalışıyordum. Aynı fabrikadan bir işçi arkadaşıma da Habip yoldaşı tanıştırmıştım. Daha sonra Şubeler Platformu toplantılarına düzenli gitmeye çalışıyordum. Aileme, akşam mesaiye kalıyorum, diyerek platform toplantılarına katılıyordum. Burada müdahalede etkin olamamam beni rahatsız ediyor, bunu Habip yoldaşla da tartışıyordum. O, önemi yok, zamanla alışırsın diyor, beni cesaretlendiriyordu. Habip yoldaş ise sendikacılarla yaptığı sohbetlerde, karşılıklı tartışmalarda bazen doğrudan bazen de alaycı yaklaşımlarla tavrını çok tok ve kuvvetli bir şekilde ortaya koyuyordu. Bu toplantılarda tartışılan sorunları işyerimde işçilerle tartışıyordum.

Bir gün bizi tanıştıran yoldaşla birlikte bizim eve geldiler ve fazla oturmayacaklarını söylediler. Annemle tanıştılar. Annem genelde eve gelen komünist dostlarıma tepki gösterirdi. Ancak Habip yoldaşın annemle içtenlikle ilgilenmesi ve sohbet etmesi annemin hoşuna gitmişti. Başkalarına soğuk davranan annem bu kez, "kızım arkadaşlarına yemek hazırlasana, onları aç mı göndereceksin" dedi. Tok oldukları halde annemi kırmamak için yemek yediler. Daha sonra annem rahat konuşabilmemiz için odada bizi yalnız bırakma nezaketini bile gösterdi.

Maaşımı aldığımda Habip yoldaşa bağış ve gazete parası veriyordum. Yoldaş bana, "keşke bütün işçiler senin gibi olsalar" diyordu. Ben de, onlar da zamanla önemini anlayıp vermeye başlayacaklar, diyordum. İstanbul Şubeler Platformu toplantıları ve İşçi Kurultayı geride kalmıştı, 1 Mayıs yaklaşıyordu. Bir süre sonra yoldaş beni aramamaya başladı. Merak ediyor, tutsak düşmüş olmalarından kaygılanıyordum. Bir süre sonra gazetede haberleri çıktı. Bir gece baskınında sekiz komünisti tutuklamışlardı. Büyük bir üzüntü duymakla birlikte, Habip yoldaşla birlikte düşmana karşı omuz omuza mücadele edeceğimizi düşünüyordum. O mücadelesini zindanda sürdürdü, ben dışarda...

Birlikte çalıştığımız yoldaşın Habip yoldaş olduğunu Ulucanlar katliamından sonra bir başka yoldaştan öğrendim. Habip yoldaşı hep gözlüklü görüğüm için ilk anda tanıyamamıştım. Ama yaşanılanlar beynimde tüm tazeliğini koruyor.

Davamızın sarsılmaz ve kararlı yiğit önderleri! Sizlerin ölümü düşmana karşı hıncımızı bir kat daha biledi. Bizler de sizin gibi işçi sınıfının parti bayrağı altında savaşarak öleceğiz. Güçlü, sarsılmaz, yenilmez bir davanın temsilcileriyiz. Sizlere layık olacağız. Düşmandan yaptıklarının hesabını er geç soracağız.

Yaşasın devrim!
Yaşasın işçilerin partili mücadelesi!
Herşey proletarya iktidarı için!

Komünist bir tekstil İşçisi